

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

51.-52. ČÍSLO / XXX. ROČNÍK

32 Kč • 1,72 €

25. PROSINCE 2022 / 1. LEDNA 2023

Z obsahu:

Usilujeme

o zviditelnění, ale Bůh
přišel mezi neviditelné

Homilie papeže Františka
při viglii Narození Páně

24. prosince 2021,
Řím, bazilika sv. Petra
- strana 2 -

Svatý Petr Nolasco

Libor Rösner

- strana 4 -

Město nazývané

Christkindl - Jezulátko

- strana 6 -

Moje Svatá noc v Kalkatě

- strana 8 -

O slavnosti Narození Páně

Sv. Řehoř Veliký

- strana 10 -

Betlémské dítě hodné
naší lásky

Z dopisů sv. Františka
Saleského sv. Janě

Františce de Chantal
- strana 12 -

Šťastný manželský
pár z Itálie

- strana 15 -

O slavnosti Zjevení Páně

Sv. Řehoř Veliký

- strana 22 -

Dobrá Voda, Kašperské
Hory, Strašín
a Sušice - pokladnice
milostiplných příběhů

- strana 24 -

Paul Gustave Doré (1832-1883): Narození Krista

Usilujeme o zviditelnění, ale Bůh přišel mezi neviditelné

Homilie papeže Františka při vigílii Narození Páně
24. prosince 2021, Řím, bazilika sv. Petra

Noc se rozzářila světlem. Objeví se anděl, pastýře zahalí Pánova sláva a konečně přichází po staletí očekávaná zpráva: „Dnes se vám narodil Spasitel – to je Kristus Pán.“ (Lk 2,11) Překvapivé však je, co anděl dodává. Ukazuje pastýřům, jak najít Boha, který přišel na zem: „Toto je

pro vás znamení: Naleznete děťátko zavínuté do plenek a položené v jeslích.“ (v. 12) Právě to je znamení: Dítě. Právě a jen toto: Dítě, v surové chudobě jeslí. Žádná světla, žádná nádhera, žádné sbory andělů. Pouze dítě. Nic jiného, jak předpověděl Izaiáš: „Dítě se nám narodilo.“ (Iz 9,5)

Evangelium klade důraz na tento kontrast. Vypráví o Ježíšově narození, počínaje sčítáním lidu, které nařídil císař Augustus. Ukazuje na tohoto císaře v jeho velikosti. Hned nato nás ovšem přivádí do Betléma, kde není nic velikého – jen chudé dítě zavínuté do plenek a kolem něj pastýři. Právě tam je Bůh, v nepatrnosti. A v tom je také poselství pro nás: Bůh si nezakládá na velikosti, nýbrž sestupuje do nepatrnosti. Nepatrnost je způsob, jaký si zvolil, aby nás oslovil, aby se dotkl našich srdcí, aby nás zachránil a přivedl zpět k tomu, na čem záleží.

Pokračování na str. 7

Díváme se do betlémských jeslí: Koho tam vidíme? Nacházíme tam toho, na kterého od věků čekalo lidstvo jako na svého Spasitele, Mesiáše? Anebo slovy sv. Františka Saleského: Kdy už nebudeme hledat nic jiného k uspokojení našich srdcí? (str. 12) Přicházíme-li k betlému poklonit se Božskému Dítěti, jsme zde přítomni celou svou bytostí, se svými slabostmi a nedokonalostmi. Možná mezi ně patří také to, že stále nevědomky neakceptujeme Pána Boha takového, jaký je, a snažíme se ho přetvořit k obrazu svému. To je však přesný opak toho, k čemu jsme byli stvořeni: to my máme to krásné poslání být obrazy Božími! (srov. Gn 1,27) Nelze se potom divit, že je naše srdce nepokojné, když mylně hledá někoho jiného za svého Pána než toho, kterého vidíme chudého v jeslích, poslušného a pracujícího v Nazaretě, zázračného hlasatele Božího království, pokorně snášejícího mučení katanů, v nejvyšším sebeodevzdání umírajícího na kříži a vítězně překonávajícího moc smrti zmrtvýchvstáním. Betlémská scéna je pouhou předzvěstí toho, co následovalo po dalších více než třicet let a co pokračuje v dějinách spásy až do našich dnů. Vnimejme celé vykupitelské dílo komplexně, neboť cokoliv vytrženo z kontextu snadno zůstane nepochopeno, nepřijato. Budeme-li pak tímto duchovním zrakem nahlížet skutečnosti Ježíšova života, snadno dojdeme k to-

Editorial

mu, že není třeba hledat k uspokojení našeho srdce něco či někoho jiného...

Nedá se zde na pár řádcích představit obsah tohoto vánočního dvojčísla Světla. A i když by se nabízelo spojit mnoho hlubokých myšlenek pro povzbuzení k životu s Pánem, podržím se jediné: Láska se rodí v tichu. Ačkoliv není možné, aby všichni lidé na světě mohli prožít opravdu šťastné a klidné, tiché Vánoce, přesto zkusme, jak jen to bude možné, zůstat v komůrce svého srdce s Dítětem Ježíšem a vděčně odpovídat na jeho přítomnost ve svých životech. Nenechejme se rozptýlit nikým a ničím, zůstaňme klidného, pokorného srdce pro Ježíše. Jen tak budeme moci opravdově zakusit jeho blízkost, a to v celé své lidské přirozenosti, kterou on posvětil svým božstvím.

K manželství nerozlučně patří láska, proto si můžete přečíst hned dvě svědectví, která jsou svým způsobem odlišná, protože i povahy jednotlivců ve dvojici jsou vždy aspoň trochu odlišné. (str. 15–17) Ale s pomocí Boží milosti, podpořené vzájemnou modlitbou, lze dosáhnout harmonie lásky, která nehledá svůj prospěch. O svátku Svaté rodiny tedy zvláštním způsobem vzpomeňme v modlitbě nejen své rodiny, ale i ty, které trpí, prožívají krizi, rozpadají se, jsou nefunkční, zraňující, ve kterých neexis-

tuje dobré slovo pro druhého... A můžeme přidat i úmysl pro společenskou podporu rodin podle Božího stvořitelského záměru: „Jako muže a ženu je stvořil ... Plodte a množte se a naplňte zemi.“ (Gn 1,27–28) Vždyť vzpomeňme jen na fatimské poselství, že poslední zápas bude za rodinu a manželství... Kéž Ježíš, Maria a Josef stojí v tomto boji v čele a naše modlitba ať doplňuje to, co je potřeba vyprosit k urychlení vítězství nad satanem a jeho moci v této oblasti lidského života!

Milí čtenáři Světla, prožili jsme spolu další rok, který přinesl jako vždy mnoho velkých společenských událostí a nepochybně ještě více skrytých osobních duchovních bojů za spásu duše své i druhých. Jistě budeme hodnotit, jak jsme dopadli. Nezapomeňme však, že v chudé betlémské stáji čeká Božské Dítě, jehož malé ručky se k nám natahují proto, aby nás objaly a předaly nám sílu, kterou potřebujeme pro svůj každodenní pozemský boj na cestě do Božího království. Nebojme se pokorně se k Ježíši přiblížit a nechejme se obejmout! Kéž zakusíme opravdovou radost z tohoto objetí a kéž nám síla z tohoto setkání se Spasitelem vydrží i po celý příští rok! Matka Boží a svatý Josef ať nás v tom všem posilují a bezpečně provedou přes všechny překážky, které nám nepřítel našich duší nastraží.

Požehnané vánoční svátky a milostiplný rok 2023 přeje za celou redakci

Daniel Dehner

Z právu evangelia o narození Božího Syna, tolikrát opakovanou, znáš možná již zpaměti. Pros Ducha Svatého, aby ti dnes udělil milost, že si ji nikoliv jen vyslechněš nebo přečteš, ale že tuto převratnou událost lidských dějin prožiješ spolu se svatou dvojicí z Nazareta. Právě se vydává na vysilující cestu do Betléma. Připoj se k ní v tiché usebranosti a hlubokém obdivu.

Josef s Marií musí urazit více než 100 kilometrů hornatou krajinou. Sdílejí s nimi námahu a svízele náročné cesty s vědomím, že tato pouť je ještě mnohem obtížnější pro nastávající matku. Zasloužila by si, aby v cíli cesty našla aspoň trochu pohodlí pro vytožený odpočinek. Ale jak vidíš, Davidův potomek přišel do vlastního a svoji ho nepřijali. Pohled na ženu ve vysokém stupni těhotenství místo aby probudil soucit a ochotu k pomoci, vyvolává naopak snahu zbavit se co nejrychleji přichozích a vyhnout se tak situaci, která vyžaduje obětovat něco ze svého pohodlí a času, vyjít vstříc s ochotou a pomoci. Prožijte s Josefem jeho tíživou starost, když se mu nedaří najít nic příhodného pro milovanou snoubenku, jejiž hodina se přiblížila a která ho trpělivě a bez výčitek následuje až na práh skalní sluje, jež je v nadcházející noci tou poslední možností, kam se uchýlit. Rozhlédni se po nehostinné stáji a uvažuj, jak ji proměnit v lidský příbytek, který se má stát místem narození nového života. Ulož si hluboko do srdce tento trpký zážitek a připomínej si ho pokaždé, když ti bude zatěžko spokojit se s málem. Ať už nám pohled na naše betlémy připadá jakkoliv idylický, samotná skutečnost je více než drsná. Všechno, co může Davidovo město nabídnout svému Stvořiteli a Králi jako porodní sál, je temná díra, kde to páchne po dobytku. Tato ubohost a odpornost hmotného prostředí je ve skutečnosti jen slabým obrazem duchovní a mravní bídy, kterou přichází božské Dítě proměnit v Boží království světla a pokoje.

Maria vnáší do této chladné tmy světlo víry a teplo svého milujícího srdce. Opuštěnost a nouze hodiny příchodu předznamenává opuštěnost a nouzi budoucí poslední hodiny na konci životní cesty jejího Syna. Ale svatá Matka věří stejně, jako uvěřila před devíti měsíci. Přijímá jako samozřejmost, že Boží

Cena pravé radosti

Zamyšlení nad textem
Lk 2,1-20

*Dnes se vám narodil Spasitel,
Kristus Pán.*

představy a nároky se mohou tak radikálně lišit od těch našich. Proto pro ni to není zkouška víry! Ta ji naopak uschopňuje, aby naplnila své mateřské poslání i v podmínkách lidsky tak nepochopitelných a nepřijatelných.

A tak podle věčného úradku právě tady porodila Syna Nejvyššího bez cizí pomoci a ochoty, daleko od teplých lidských příbytků i zvědavých lidských očí. V matném světle louče vidí před sebou plod svého života, Syna věčného Otce a Spasitele lidského pokolení, který se bezmocným pláčem dovolává její péče a pomoci. Matka ošetřuje své Dítě, tvor pomáhá a klaní se svému Stvořiteli, člověk děkuje svému Vykupiteli. Připoj se k této první adoraci před Nejsvětějším. Probuď a oživ také svou víru a poklekni s úctou, která ti ani nedovoluje dívat se, do čeho klekáš. Klaněj se, děkuj a pros.

A přece se nad svatou Rodičkou nebe ustrnulo a posílá jí zvláštní potvrzující znamení. Vstupuje nečekaná návštěva několika nuzných pastýřů, kteří přišli jako vyslanci nebe, aby jí tlumočili radostné pozdravy a blahopřání andělů. Také oni jsou zde právě proto, že uvěřili. Ústy andělů k nim promluvil Hospodin. Protože uvěřili, *spěchali* a našli to místo podle bezpečného znamení: Opravdu je zde *Dítě zavinuté do plenek a položené do žlabu*, ze kterého se jinak krmí dobytek. Žádná jiná mimořádná znamení na místě samém nejsou. *Bůh s námi* se dává poznat podle příznaků největší chudoby, která je těmto vyhoštěným tak blízká. Jsou zde doma, ve svém prostředí se známým vybavením. Kdo ví, kolikrát si sami v nouzi museli poradit s podobnými okolnostmi. Jako své první hosty si božský Král pozval právě tyto prostáčky, chce mít kolem sebe ty, za kterými přišel především. Pranic mu nevádí jejich nuzný šat, nemyté ruce ani jejich nezbytný pach. Jeho hlásání začalo již jeho narozením. Boží společenský žebříček má zcela jiné pořadí než lidský: *Poslední budou prvními a první posledními.*

Liturgická čtení

1. čtení - Iz 52,7-10

Jak je krásné vidět na horách nohy posla, který přináší radostnou zprávu, který zvěstuje pokoj, hlásá blaho a oznamuje spásu, který praví Siónu: „Bůh tvůj kraluje!“ Slyš! Tvoji strážníci pozdvihují hlas a jásají spolu, neboť vidí na vlastní oči, jak se Hospodin vrací na Sión. Radujte se a jásejte vespolek, jeruzalémské trosky, neboť Hospodin utěšil svůj lid, vykoupil Jeruzalém. Obnažil Hospodin své svaté rámě před očima všech národů a všechny končiny země uzří spásu našeho Boha!

2. čtení - Žid 1,1-6

Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil Bůh v minulosti k našim předkům skrze proroky. V této poslední době však promluvil k nám skrze svého Syna. Jeho ustanovil dědicem všeho a skrze něj také stvořil svět. On je odlesk jeho božské slávy a výrazná podoba jeho podstaty,

Dokončení na str. 5

Je to pro „společenskou spodinu“ jediné místo, kde je nikdo neodstrkuje, nevykazuje, zde nikomu nevádí svým zevnějškem ani svou neohrabaností. Blahopřej pastýřům k jejich velkému štěstí. Stali se prvním příkladem, jak uvěřit, hledat a nalézat Vykupitele. Přední izraelští muži by sem ani nevstoupili, aby se snad neposkvřili, zatímco tito nejchudší právě proto, že uvěřili, odcházejí očistěni a stávají se prvními hlasateli evangelia, kteří v srdci i ústy *oslavují a chválí Boha za všechno, co viděli a slyšeli.*

I tobě se dostalo té nesmírné milosti vidět a slyšet. Není tak velké bídy, není tak odporného prostředí, do kterého by Pán nebyl ochoten sestoupit, aby mohl naplnit božskou radostí ty, kteří uvěřili a přišli se poklonit. *Uchověj to všechno dobře ve své mysli a nepřestávej o tom uvažovat.* Následuj pastýře a všude vyprávěj, co jsi viděl a slyšel, aby *všichni žasli. Rozhlašuj den ze dne Pánovu spásu, vypravuj mezi pohany o jeho slávě, mezi všemi národy o jeho dívech: Projevila se Boží добрota, která přináší spásu všem lidem, aby se odřekli bezbožného života a žili spravedlivě a zbožně.*

Bratr Amadeus

Svatý Petr Nolasco

Před dvěma lety jsme na tomto místě psali o zakladateli řádu trinitářů sv. Janovi z Mathy. Nyní pojednáme o světci, jenž rovněž založil řád na vykupování otroků ze zajetí muslimů, jen o něco málo později než sv. Jan. Díla obou mužů jsou obdivuhodná, jakkoliv člověk dnešních dní asi těžko dokáže docenit jejich váhu a význam. Avšak pro lidi jejich časů, kteří otroctví neznali jen z historických filmů, ale žili v permanentní hrozbě upadnutí do tohoto stavu a hrozbě válečného útoku ze strany vyznavačů Alláha, případně měli někoho příbuzného či známého v mohamedánském područí, to bylo počínání hodné největšího obdivu.

Mas-Saintes-Puelles je název lokality u francouzského Carcassone, v níž se roku 1189 v hraběcí rodině Petr Nolasco narodil. V 15 letech přišel o otce, o pět let později i o matku.

Výchovu hraběcího syna obstarali ještě za života rodičů toulouští cisterciáci, tvořící jednu z mála katolických oáz v poušti albigenské hereze, jež tento region ovládla a šířila se dál⁽¹⁾. Mniši v bílých hábitech s černým škapulířem měli na Petra zásadní vliv, což se projevovalo v dalších letech dnes tak vzácným zápallem pro obranu Božích pravd. Ještě před matčinou smrtí rozdal svůj díl dědictví chudobným a ponechal si jen tolik, kolik bylo nutné na vydržování družiny, v jejímž čele vyrazil po boku Šimona IV. z Montfortu na křížovou výpravu proti albigenským. Rytíři kříže v roce 1213 albigenské v tuhém boji porazili u Muretu, zabili přitom vůdce heretiků – krále Petra II. Aragonského a zajali jeho pětiletého syna Jakuba. Šimon z Montfortu pak určil za Jakubova vychovatele právě Petra Nolaska a vyslal je oba do Barcelony.

Vzdálen nepohodlí polního ležení a bitevní vřavě se Petr, nakolik mu to umožňovaly jeho povinnosti vychovatele, hroužil do modlitby a duchovní četby. Jeho mysl však stále více zaměstnávala otrěsná situace křesťanských otroků úpějících v maurském zajetí. Pyrenejský poloostrov byl tehdy z velké části v držení Maurů vyznávajících islám, takže Petrovi, jakožto vysoce postavenému muži a stýkajícímu se také s muslimskými předáky, nemohlo strádání nebohých křesťanů nucených k nelidské dřině uniknout. Jejich životy neměly v očích mohamedánů, pro něž byli špinavými křesťanskými psy, valnou cenu a podle toho se s nimi

také zacházelo. Navíc zde vždy visela ve vzduchu hrozba odpadu od víry, jehož pomocí si chtěli tito ubožáci zajistit snesitelnější podmínky.

Svou roli sehrálo v Petrově směřování i setkání a následné přátelství s učným dominikánem sv. Rajmundem z Peñafortu, kanovníkem při barcelonské katedrále, jenž ho ovlivnil ve vztahu k chudobě. Petr však nešel cestou sv. Františka, že by se všeho vzdal a žil odevzdán do Prozřetelnosti Boží, spíše se chtěl prostřednictvím majetku pustit do boje s osudy bědných křesťanských rabů. Ti měli dosud jedinou šanci dostat se na svobodu (pomineme-li útěk, který

Svatý Petr Nolasco

v případě chycení končil pro nebožáka poměrně drasticky) jen za předpokladu, že pocházeli ze zámožných rodů a jejich příbuzní je za nemalou částku vykoupili. Ostatní měli před sebou pouze vidinu doživotních okovů a jediného vysvobození z tvrdé otročiny v podobě smrti.

Petr je tedy začal z otroctví vykupovat, přičemž na tento účel vynakládal ohromné sumy, až se vydal do poslední mince. Časem do tohoto milosrdného podniku zapojil i pár svých vlivných bohatých přátel, kteří na nic podobného až dosud vůbec nepomysleli.

Dne 2. srpna 1218 se Petrovi zjevila Panna Maria a uložila mu, aby založil řád, který se bude vykupováním křesťanských otroků zabývat – není bez zajímavosti, že i u zrodu trinitářů stálo zjevení sv. Janu z Mathy. Petr Mariin příkaz vykonal, a tak spatřil světlo světa Řád mercedariánských rytířů, jinak též Královský, nebeský a vojenský řád Naší Milosrdné Panny a vysvobození zajatců (španělsky Orden Real, Celestial y Militar de Nuestra Señora de la Merced y la Redención de los Cautivos), jehož členům se zkráceně říká mercedariáni. Ti krom obvyklých tří slibů poslušnosti, chudoby a čistoty skládají ještě slib zřeknutí se svého majetku ve prospěch křesťanských zajatců, a bude-li to zapotřebí, nabídnou výměnou za jejich vysvobození sami sebe. Při zrodu řádu, schváleného v roce 1235 papežem Řehořem IX. a jeho bulou *Devotionis vestrae*, byl mimochodem i sv. Rajmund a Petr pro tuto myšlenku nadchl rovněž svého někdejšího svěřence Jakuba I. Aragonského. Ani jednoho vlastně nemusel příliš přesvědčovat, oba měli totiž identický sen – i jim se téže noci zjevila Nejsvětější Panna a vyzvala je k založení řádu s tímto posláním. Chápali to jako evidentní důkaz Boží vůle. Král pro potřeby nově vzniklého řádu poskytl rozsáhlé prostory na svém hradě a obdařil ho pro začátek velkým obnosem. Když se pak do řádu hrnuli zájemci o vstup, nechal pro něj vystavět v Barceloně klášter.

Již 10. srpna 1218 přijal Petr se dvanácti druhy v barcelonské katedrále od místního biskupa bílý hábit s modročerveným křížem, čímž se dávalo najevo, že opravdovou zakladatelkou řádu je Matka Boží.

Ještě po osmi staletích nezbyvá než zůstat v úžasu nad dílem, které sv. Petr

Nolasco rozvinul. Zavítával do těch částí Španělska, které ovládali Maurové, ale též do dnešního Alžírka. Podobně působili již před ním právě trinitáři, ti však svou pozornost zaměřovali na území dnešního Maroka či Tuniska, případně na některé državy v Itálii, jež byly pod saracénskou knutou. Španělsko a zbytek severní Afriky však nepokryli. O to vehementněji se do věci vložil Petr.

Hned při první anabázi se mu podařilo dostat z okovů 300 tělesně velmi zchátralých jedinců. To vyvolalo v celé Evropě vlnu nadšení. Brzy mu za vysvobození vědělo asi 500 dalších. V Grenadě a Valencii se mu podařilo z muslimského otroctví dostat na svobodu dalších 400 křesťanů, kteří se mnohdy naděje na lepší zítřky již dávno vzdali. Jen za prvních sto let existence řádu se do svých domovů vrátilo na 26 000 lidí a až do 17. století se to díky úsilí mercedariánů podařilo půl milionu zajatců, což je vpravdě neuvěřitelné číslo. Nejednou přitom přišel Petr málem o život, dvakrát se sám ocitl dobrovolně v zajetí, jednou byl zajat násilím a vykoupen bratřími.

Peníze na výkup získával od štědrých dárců, kteří mu je kolikrát sami o vlastní vůli posílali, mocně zasaženi touto myšlenkou. Ale také díky almužně, pro niž mercedariáni chodili po městech křesťanského světa a vraceli se s plnými váčky, obdarováni lidmi, kteří rovněž vyslyšeli jejich prosby o pomoc pro strádající křesťanské otroky.

Velkým přáním zakladatele mercedariánů bylo navštívit hrob svého jmenovce, apoštola Petra, avšak stále se mu do cesty stavěly četné překážky. Budeme-li parafrázovat známé úsloví – tak když nemohl Petr Nolasco ke sv. Petrovi, přišel sv. Petr k Petru Nolasкови. Zjevil se mu jedné noci v jeho cele tak, jak zemřel, tj. ukřižován hlavou dolů. Tato scéna patří též k nejznámější z cyklu 32 obrazů mistra Franciska de Zurbarána (1598–1664), u nějž si mercedariáni namalování události ze života svého Otce zakladatele objednali.

Své dopisy podepisoval zakladatel mercedariánů „*Petr, služebník neužitečný*“ nebo „*Odpad*“. Když mu to kdosi vyčetl s poukazem na to, že tím snižuje svou vážnost, odvětil: „*Podpis slouží k tomu, aby ukázal,*

čím daný člověk je. Já vím, kým jsem, a chci, aby mě za takového považovali i ostatní.“

Ještě v roce 1249 byl osobně při tom, když sv. Ferdinand III. dobyl na Maurech Sevillu. Nemohl však ze zdravotních důvodů vyhovět pozvání sv. Ludvíka a účastnit se spolu s ním křížové výpravy proti Saracénům. Když potom chtěl Petr ve svém čase složit úřad generálního představeného, neboť mu ubývalo sil a přibývaly roky, bratři ho přemlouvali, aby tak nečinil. On však chtěl už jen rozjímat a modlit se, protože byl soudný a věděl, že na víc nestačí. Úřadu ho definitivně zbavil až Stvořitel, jenž si ho 25. prosince 1256 povolal k sobě. „*Velebím Pána za to, že dal svobodu svému lidu a potvrdil svou smlouvu s ním na věky,*“ pronesl krátce před smrtí.

Od počátku mu byla vzdávána čest jako muži svatému. Po kanonizačním procesu potvrdil 30. září 1628 tuto úctu Urban VIII., když skrze ekvivalentní kanonizaci⁽²⁾ potvrdil uctívání Petra Nolascka jako svatého. Mercedariáni působí dodnes, asi ve 150 domech jich je necelestých 1 500.

Poznámky:

⁽¹⁾ Albigenští nebo též katarí hlásali, že Satan je rovnocenný s Bohem co do moci a vlivu. Popírali Spasitelovo vtělení, jeho božství, tvrdili, že je pouhým prostředníkem, odmítali Církev, která je podle nich d'abelského původu, a svátosti, z nichž uznávali toliko křest. A i ten udělovali ve většině případů až těsně před smrtí, aby pokřtěný už neměl čas zhrěšit a přišel tak po smrti ihned do nebe. Dokonce pak hned po křtu pro jistotu tyto pokřtěné zabíjeli, poněvadž se prý pouze opuštěním těla člověk vysvobodí, tělo podle nich nebude vzkříšeno. Heretického toho bylo v jejich učení více, nemá však smysl to zde vypočítávat, uvedu snad jen to, že svou nauku šířili jako jiní sektáři ohněm a mečem.

⁽²⁾ Jedná se o kanonizaci bez obvyklého kanonizačního procesu, nicméně rovnocennou té obvyklé a se stejným účinkem a stejnou platností. Svolení uctívat někoho za svatého, komu se již úcta dlouho vzdávala, vydává ze své moci papež zvláštním dekretem, jímž Boží lid zavazuje takto kanonizované jako svaté ctít. Až dosud této možnosti využilo 17 papežů. Jako první Klement VIII., který ekvivalentně kanonizoval sv. Romualda. Pro nás je zajímavé, že takto byli za svaté prohlášeni sv. Václav, sv. Cyril se sv. Metodějem či sv. Melichar Grodecký se svými druhy, ale též světci, o nichž jsme ve Světle psali, např. sv. Markéta Uherská, sv. Juniper Serra nebo sv. Jan z Mathy.

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

on všechno udržuje svým mocným slovem. Když vykonal očistu od hříchů, zasedl na výsostech po pravici Boží velebnosti a stal se o to vznešenějším než andělé, oč je převyšuje svou důstojností, které se mu trvale dostalo. Vždyť komu z andělů kdy Bůh řekl: „Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil“? A dále: „Já mu budu otcem a on mi bude synem.“ A až bude opět uvádět svého Prvorozeného na svět, řekne: „Ať se mu klanějí všichni Boží andělé!“

Evangelium - Jan 1,1-18

Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo bylo Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest. V něm byl život a ten život byl světlem lidí. To světlo svítí v temnotě a temnota ho nepohltila. Byl člověk poslaný od Boha, jmenoval se Jan. Přišel jako svědek, aby svědčil o tom světle, aby všichni uvěřili skrze něho. On

sám nebyl tím světlem, měl jen svědčit o tom světle. Bylo světlo pravé, které osvěcuje každého člověka; to přicházelo na svět. Na světě bylo a svět povstal skrze ně, ale svět ho nepoznal. Do vlastního přišel, ale vlastní ho nepřijali. Všem, kdo ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi, těm, kdo věří v jeho jméno, kdo se zrodili ne z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha. A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Viděli jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy. Jan o něm vydával svědectví a volal: „To je ten, o kterém jsem řekl: »Ten, který přijde po mně, má větší důstojnost, neboť byl dříve než já.«“ Všichni jsme dostali z jeho plnosti, a to milost za milostí. Neboť Zákon byl dán skrze Mojžíše, milost a pravda přišly skrze Ježíše Krista. Boha nikdo nikdy neviděl. Jednorozený Syn, který spočívá v náručí Otcově, ten o něm podal zprávu.

Město nazývané Christkindl - Jezulátko

V Horním Rakousku se skutečně nachází obec s názvem Christkindl - Jezulátko. Patří k městu Steyr (Štýr) a jejím centrem je barokní poutní kostel pojmenovaný „K božskému Dítěti“ (Zum göttlichen Christuskind). Kostel by však neexistoval, nebýt uzdravující moci Jezulátka.

Všechno začalo, když se Ferdinand Sertl z Melku stal v roce 1694 novým vedoucím chrámového sboru místní farnosti v Steyru. Zbožný hudebník, trpící padoucníci (epilepsií), se doslechl, že jistá ochrnutá sestra se před voskovou soškou Jezulátka modlila za uzdravení a brzy mohla opět chodit. Proto si také Sertl vyžádal z tamějšího kláštera takovou voskovou sošku malého Ježíška, repliku slavného slonovinového Loretského Jezulátka ze Salzburku. Sošku umístil do dutiny smrku na zalesněném kopci před branami Steyru, v takzvaném *Lese pod nebem* (Wald underm Himmel), a několikrát týdně se tam chodil modlit. A Ježíšek odměnil jeho důvěru: Byl uzdraven! Když se to lidé dozvěděli, vydali se na pouť ke stromu se zázračným *Dítětem pod nebem*, které drželo v jedné ruce kříž a ve druhé trnovou korunu. Z vděčnosti za uzdravení svého nevyčísitelně nemocného dítěte postavil jeden sedlák z vesnice St. Ulrich dřevěnou kapličku, jejíž součástí bylo rovněž ono posvátné místo: smrk spolu s malým Loretským Jezulátkem. Netrvalo dlouho a kaplička již nemohla pojmout velké davy poutníků, a tak na jejím místě dal opat nedalekého benediktinského kláštera *Garsten* vystavět dnešní krásný barokní kostel. Původní smrk byl jen upilován u kořene, aby už dále nerostl, a kmen byl na svém původním místě vezděn do obětního stolu pod hlavním oltářem. Odtud se tyčí do výšky a dnes tvoří střed nádherného hlavního oltáře jako skutečně jedinečný „vánoční stromeček“. Zázračné voskové Jezulátko je v něm uloženo jakoby v monstranci – ve zlaté schránce se svatozáří.

Také papež Benedikt XVI., ještě jako kardinál, putoval k Jezulátku do obce Christkindl, o čemž později napsal: „*Před několika roky jsem měl štěstí vidět pravděpodobně nejstarší zachovaný vánoční stromeček na světě... Stále je na něm voskové Jezulátko. Tento strom je Maria s požehnaným plodem svého lůna: Ježíšem... Dítětem, Bohem, kterého se můžeme dotknout,*

Poutní barokní kostel pojmenovaný „K božskému Dítěti“

Hlavní oltář kostela „K božskému Dítěti“

Vosková soška malého Ježíška, replika slavného slonovinového Loretského Jezulátka ze Salzburku

řící mu »ty«. Zve nás k sobě, nás všechny, kdo v hlubokém smyslu slova trpíme »padoucníci«. Znovu a znovu padáme, nemáme kontrolu nad sebou, jsme odcizení a nesvobodní. Musíme se znovu narodit... stát se dítětem. Vánoce nás k tomu chtějí přivést. Strom v Christkindl, který nám o tom vypovídá, je zároveň monstranci. A je křížem... Právý strom života nám není vzdálen. Je umístěn uprostřed nás; Ježíš - život sám - se stal tak malým, že ho naše ruce mohou obejmout. Nezklamme jeho důvěru. Odevzdejme se do jeho rukou, jako se on odevzdal do těch našich.“

Christkindl se proslavil i daleko za hranicemi Rakouska svojí „vánoční poštou“, která je každoročně otevřená od pátku před první adventní nedělí až do 6. ledna, což trvá již od roku 1950. V té době byla tato „vánoční pošta“ zřízena na farním dvoře a následujícího roku se přestěhovala do sousedního *Hostince na vyhlídce*, dnešního *Pohostinství u Jezulátka*. Každoročně zde orazítkuje přibližně dva miliony zásilek oblíbeným speciálním vánočním či tříkrálovým razítkem. Odbavují se nejen dopisy odevzdané přímo na této poště, ale mohou sem být přesměrovány i z celého Rakouska, pokud jsou opatřeny dodatečnou poštovní známkou *Christkindl - vánoční pošta*. Zde je orazítkuje a pošlou dále na místo určení. Ale co by to bylo za vánoční poštu, kdyby děti nemohly posílat své s láskou namalované seznamy přání Ježíškovi na adresu: *Jezulátková ulice 6!* Každý rok před Vánocemi přicházejí na poštu tisíce dětských dopisů, a to i ze zahraničí. Děti si přejí nejen materiální věci: často prosí Ježíška o klid v rodině, o dobré známky anebo o to, aby se babička uzdravila... a všichni dostanou odpověď! V současnosti existují vánoční pošty také v jiných zemích – od Grónska a Irska až po Hongkong a Austrálii. Na některých místech se dokonce dobrovolní „andělé“ snaží dětem odpovědět zcela osobně.

*Z Vítězstvo Srdca 143/2021
přeložil a upravil -dd-*

Usilujeme o zviditelnění, ale Bůh přišel mezi neviditelné – dokončení homilie papeže Františka ze str. 2

Bratři a sestry, když stojíme před jesličkami, podívejme se do jejich středu, nehleďme na světla a výzdobu – jakkoli je krásná –, ale rozjímejme nad Dítětem. V jeho nepatrnosti je celý Bůh. Rozpoznejme ho: „Dítě, ty jsi Bůh, Bůh v dítěti.“ Dovolme, aby námi pronikl tento skandální úžas. Ten, který zahrnuje celý vesmír, potřebuje být držen v náručí. Ten, který stvořil slunce, potřebuje zahrát. Zosobněnou něžnost je třeba hýčkat. Neko-nečná láska má droboučké srdce, které vydává slabý tlukot. Věčné Slovo je dětské, a tedy neschopné řeči. Chléb života musí být živěn. Stvořitel světa je bezdomovec. Dnes je všechno převrácené: Bůh přichází na svět jako malý. Jeho velikost se ukazuje v nepatrnosti.

A my – ptejme se sami sebe –, dokážeme přijmout tuto Boží cestu? Právě v tom spočívá vánoční výzva: Bůh se zjevuje, avšak lidé mu nerozumějí. V očích světa se činí nepatrným, a my se nadále snažíme o velikost podle měřítek světa, možná dokonce v jeho jménu. Bůh se snižuje, a my chceme šplhat na piedestal. Nejvyšší ukazuje k pokoře, a my aspirujeme na zviditelnění, chceme být vidět. Bůh hledá pastýře, neviditelné, my hledáme viditelnost. Ježíš se narodil, aby sloužil, a my se léta honíme za úspěchem. Bůh nehledá sílu a moc, žádá něhu a vnitřní nepatrnost.

Právě o to bychom měli prosit Ježíše o Vánocích: o milost nepatrnosti. „Pane, nauč nás milovat nepatrnost. Pomož nám pochopit, že je to cesta k opravdové velikosti.“ Co však konkrétně znamená přijímat nepatrnost? Především to znamená věřit, že Bůh chce přijít do *malých věcí v našem životě*, chce se zabydlet v každodenní realitě, v jednoduchých gestech, která děláme doma, v rodině, ve škole, v práci. Právě v našem obyčejném životě chce dosáhnout neobyčejných věcí. A v tom je poselství velké naděje: Ježíš nás vyzývá, abychom si vážili maličkosti v životě a znovu je objevili. Je-li v nich on s námi, co nám schází? Zanechme tedy lítosti nad velikostí, kterou nemáme. Zanechme lamentací a zkormoucených tváří, chtivosti, která z nás činí nespokojence! Nepatrnost, úžas nad tímto

malým dítětem – v tom spočívá (vánoční) poselství.

Jde ale ještě o víc. Ježíš nechce přijít jen do maličkostí našeho života, ale také do naší nepatrnosti, tam, kde se cítíme slabí, křehcí, nedostateční, možná i chybní. Sestro a bratře, pokud tě stejně jako v Betlémě obklopuje temnota noci, pokud kolem sebe cítíš chladnou lhostejnost, pokud rány, které v sobě nosíš, volají: „Nic neznamenáš, nemáš žádnou cenu, nikdy nebudeš milován tak, jak bys chtěl“, pokud snad pocítuješ něco takového, Bůh ti této noci odpovídá a říká: „Miluji tě takového, jaký jsi. Tvá nepatrnost mě neděsí, tvá křehkost mě neznepokojuje. Stal jsem se malým pro tebe, abych byl tvým Bohem, abych se stal tvým bratrem. Milovaný bratře, milovaná sestro, neboj se mě, ale ve mně objev svou velikost. Jsem ti nablízku a žádám tě jen o toto: Důvěřuj mi a otevři mi své srdce.“

Přijmout nepatrnost znamená ještě jednu věc: přijmout Ježíše v těch, kdo jsou dnes nepatrní. Znamená to milovat ho v nejposlednějších a sloužit mu v chudých. Právě oni se nejvíce podobají Ježíši, který se narodil v chudobě. A právě v nich chce být uctíván. V tuto noc lásky se nás zmocňuje jediná obava, abychom snad nezranili Boží lásku v tom, že budeme ve své lhostejnosti pohrdat chudými. Právě oni jsou Ježíšovými vyvolenými, kteří nás jednoho dne přivítají v nebi. Jedna básnička napsala: „Kdo nenašel nebe tady dole, mine se s ním tam nahoře.“ (E. Dickinson, *Poems*, P96-17) Neztrácejme ze zřetele nebe, pečujme o Ježíše už teď, pohleďme ho v potřebných, protože on sám se s nimi ztotožnil.

Pohleďme ještě jednou k jesličkám a povšimněme si, že Ježíš je při narození obklopen právě těmi nejmenšími a chudými. Pastýři. Byli nejprostší a stali se Pánu nejbližšími. Našli ho, protože „nocovali pod širým nebem a střídali se na hlídce u svého stáda“ (Lk 2,8). Byli tam, aby pracovali, protože byli chudí a jejich život se neřídil podle plánovaných rozvrhů, ale závisel na stádu. Nemohli žít, jak a kde chtěli, ale přizpůsobovali se potřebám ovcí, o které se starali. A Ježíš se

narodil právě tam, v jejich blízkosti, blízko zapomenutých lidí z periferie. Přichází tam, kde je lidská důstojnost zpochybňována. Přichází, aby pozvedl vyloučené a zjevuje se především jim; nikoli vzdělaným a význačným lidem, ale chudým, pracujícím lidem. Bůh přichází dnes večer, aby naplnil tvrdost jejich práce důstojností. Připomíná nám, jak důležité je dát člověku *důstojnost skrze možnost práce*, ale také dát důstojnost lidské práci, protože člověk je pánem, a nikoli otrokem práce. Když si připomínáme Den života, opakujeme: *Žádná další úmrtí v práci! Zasazujeme se za to.*

Pohleďme ještě naposled k jesličkám a rozšířme pohled k jejich okrajům, kde zahlédneme mudrce, kteří se vydali na pouť, aby se poklonili Pánu. Pohleďme tam, a pochopíme, že kolem Ježíše se všechno uspořádává v jeden celek: Jsou tu nejen ti poslední, pastýři, ale také vzdělání a bohatí, mudrci. V Betlémě jsou pospolu chudí i bohatí, ti, kdo se klaní jako mudrci, i ti, kdo pracují jako pastýři. Všechno se uspořádává v soulad, když je středem Ježíš – nikoli naše představy o Ježíši, ale on, Živý. Vraťme se tedy, drazí bratři a sestry, do Betléma, k počátkům, k prvotní podstatě víry, k první lásce, k adoraci a činorodé lásce. Pohleďme na putující mudrce a na své cestě se vydejme do Betléma, kde je Bůh v člověku a člověk v Bohu; kde je Pán na prvním místě a je uctíván; kde ti poslední zaujímají místo, které je mu nejbližší; kde pastýři a mudrci stojí pospolu v bratrství silnějším než jakákoli společenská dělení. Kež nám Bůh dopřeje, abychom byli adorující, chudou a bratrskou církví. To je podstatné. Vraťme se do Betléma.

Prospěje nám, když se tam vydáme, poslušni vánočního evangelia, které představuje Svatou rodinu, pastýře a mudrce: všechny lidi na cestě. Bratři a sestry, vydejme se na cestu, neboť život je pouť. Vstaňme, probudme se, protože dnes v noci zazářilo světlo. Je to jemné světlo a připomíná nám, že ve své nepatrnosti jsme milované děti, děti světla (srov. 1 Sol 5,5). Bratři a sestry, radujme se společně, protože toto světlo, Ježíšovo světlo, které z této noci vyzařuje do světa, nikdo nikdy neuhasí.

*Přeložila Johana Bronková,
Česká sekce Vatikánského rozhlasu
(Redakčně upraveno)*

Moje Svatá noc v Kalkatě

Maria Mauritzová z Vidně, která vyrůstala ve farnosti svatého Rocha, ztratila svoji víru jako lehkovážné mladé děvče, plné energie a života. Ted' však může říci, snad pro útěchu mnoha znepokojených rodičů: „Vánoce zcela změnilý můj život.“ Dnes jako misionářka lásky vypráví o své vnitřní proměně.

Jako malá jsem byla pokřtěna, později biřmována a podle tradice jsem absolvovala „kompletní katolický program“, když jsem se rozhodla: „Od biřmování až po manželství jsou důležitější věci, než je Bůh. On je tam nahoře a já tady dole.“ Nebyla jsem nijak smutné dítě – chtěla jsem žít naplno a vychutnávat si život plnými doušky, zúčastňovat se každého večírku, neustále se usmívat a navenek být šťastná. Brzy jsem však v sobě pocítila rostoucí prázdnotu, jakousi „díru“, která si žádala být zaplněná. Začala jsem hledat všude a nikde. Chtěla jsem víc a víc bez toho, že bych věděla, co to „víc“ je. A tak jsem přecházela z jednoho extrému do druhého a sklouzávala stále hlouběji. Když mi bylo 18 let, po skončení střední školy, jsem začala hodně cestovat. Afrika, Jižní Amerika... Guatemala byla absolutním vrcholem – samé večírky, slunce, přátelé, mnoho alkoholu – a Santiago, muž na celý život... Ne! Žel, jen na tři roky. Byla jsem tak nešťastná, že jsem tento smutek z rozchodu utápěla v nespočtu slz a často i v alkoholu. Navzdory tomu jsem jako 22letá dokončila školu. Když jsem v září 2005 držela v rukou diplom zdravotní sestry, byla jsem tak naplněna sebelítostí, že jsem chtěla odjet co nejdále. Naplánovala jsem si půlroční pracovní přestávku a cestu kolem světa. Chtěla jsem všechno uzavřít, ale ve skutečnosti to byl pouze útěk před sebou samou. Můj bratr Emmanuel, který mě dobře znal, to nazval „bláznivým nápadem“. Poradil mi: „Jsi zdravotní sestra, tak by ses možná měla zabývat utrpením jiných lidí, aby ses mohla vyrovnat se svým vlastním. Proč nezajedeš do Indie k sestřím Matky Terezy? Pomáhej těm, kteří jsou na tom hůře než ty sama.“

O dva týdny později jsem se namísto bílých pláží souostroví Fidži ocitla v Kalkatě, kde byly davy lidí, tlačence, hluk aut, zápach a potkání. Bratrovi jsem po telefonu vynadala: „Poslal jsi mě do pekla, ale ty sám jsi tu přitom nikdy nebyl!“ Jako hotová kopa neštěstí jsem šla do Nir-

mal Hriday – domu pro umírající. Chtěla jsem čelit tomu nejhoršímu již od začátku. Představovala jsem si toto místo jako noční můru plnou bolesti, samoty, zoufalství a smrti, místo plné nemocných lidí. Možná se tvářím v tvář těmto hororovým scénám vyléčím, doufala jsem. Navzdory tomu jsem byla z domu pro umírající zklamaná. Vládl tam absolutní pokoj. Očekávala jsem utrpení, bídu, špinu a myslela jsem si: „Přišla jsem jako špičková zdravotní sestra, abych uzdravovala,“ ale byla jsem to já, kdo se uzdravil. Aniž bych to sama chtěla, našla jsem Ježíše! Dva bezútěšné měsíce jsem pracovala na 100 % mezi lůžky č. 1 až 55 s tímto neradostným postojem: „I tak zemřou dříve, než si stihnou zapamatovat jejich jména.“ A se sestrami jsem nechtěla mít nic společného.

Ale pak, o Vánocích v roce 2005, jsem jedné noci potkala Pána! Dostala jsem milost, která byla jako facka a úplně mnou otřásla. Něco tomu však předcházelo. Několik milých děvčat, rovněž dobrovol-

Sestra Mia Noel

Maria Mauritzová složila v prosinci 2019 věčné sliby jako sestra Mia Noel (v překladu: Mia Noel – Vánoční).

nic jako já, mi řeklo: „Podívej se, Maria, je advent. Co kdybys přinesla malou oběť? Přijď na mši svatou a připrav se na Vánoce.“ Tehdy jsem ani nevěděla, že už je advent, a tak jsem odpověděla: „Copak jste se úplně zbláznily? Vzdala jsem se své cesty kolem světa a pracuji tady úplně zadarmo. Co víc bych ještě měla obětovat?“ Ony však trvaly na svém a já, samozřejmě z čiré hrdosti, že dokážu přinést ještě i takovou oběť, jsem odpověděla: „Tak potom budu během celého adventu chodit s vámi na mše svaté.“ V duchu jsem si však pomyslela: „To bude dost mší na celý život!“

Tak jsem poprvé vstoupila do mateřského domu sester. První tři dny jsem na ranní mši tvrdě spala. Pak se moje tělo jakžtakž přizpůsobilo, a abych přežila tuto nudnou hodinu, bloudila jsem pohledem po místnosti, až jsem za oltářem uviděla na stěně kříž. Žízním – stálo pod ním. To mě velmi nahněvalo. Vždyť já jsem byla ta žíznivá, vyprahlá duše. To byly moje pocity! Po čem by měl on, Všemohoucí, žíznit? Druhý den jsem při kázání dostala odpověď: „Bůh nám daroval svobodnou vůli – kráčet s ním či bez něho, říct ano či říct ne. Ale Ježíš prahne po mém ano. Žízní po mně, po mé lásce.“ Tehdy se mi srdce stáhlo a pomyslela jsem si, proč by měl žíznit po mně, vždyť já jsem po něm

doteď nikdy netoužila. Řekla jsem: „Podívej se, Pane, mám-li být upřímná, sedí tu 120 sester, které by pro tebe položily život. Mě nechej na pokoji... Ty jsi tam nahoře a já tady dole. A tak by to mělo také zůstat.“

Na Štědrý večer jsem klečela úplně sama před křížem a poprvé od svého biřmování jsem se ze srdce modlila: „Tak... a teď jsem zde! Jsou Vánoce - tvoje narozeniny a já vidím: Všichni, kteří v tebe věří, jsou šťastní - zejména sestry! I já chci být šťastná... A pokud to znamená, že tě mám vpustit do svého života... chci to zkusit. Ty jsi Ježíš... a já tě chci poznat. Jsem zde, tvoje Maria! Ale, prosím, dej mi rychle nějaké znamení, protože právě teď jsem ve velké euforii, avšak zítra už to může být docela jinak.“

Znovu jsem se podívala na kříž a poprosila jsem Pána Ježíše, aby na mě aspoň mrknul, aby mi zamával anebo prostě něco udělal. Ale nic takového se nestalo. To moje vytoužené znamení přišlo o čtyři hodiny později, a to zcela jiným způsobem, než jsem předpokládala.

Kristus se narodil v mém srdci

Po půlnoční mši svaté jsme my dobrovolníci procházeli slumy Kalkaty s tisícovkou příkrývek a dek, abychom je rozdali bezdomovcům. Byl mráz a vlhko a celou akci jsme museli vykonat velice rychle a potichu. Nikoho jsme neměli vzbudit, protože příkrývky ani zdaleka nestačily pro masy ubohých, nemocných a umírajících lidí, kteří leželi na ulicích jako sardinky. Pokud se přece jen někdo z nich při příkrývání vzbudil, řekli jsme: „*To je dar od Ježíše. Veselé Vánoce!*“

Začalo pršet a jediné, po čem jsem - na smrt unavená - toužila, bylo jít domů a spát. Vždyť už byly čtyři hodiny ráno! Kráčela jsem po chodníku a přehodila jsem deku přes jednoho polonahého muže ležícího v kaluži vody. Vzpomínám si, jak jsem si pomyslela: „*Ach, o další deku měně!* *Ať už se to co nejdříve skončí!*“ Náhle mě něco táhlo zpět k tomuto muži. Anebo mě zavolal? To sotva, byl příliš slabý. V každém případě jsem se k němu vrátila, stáhla z něho deku a okamžitě jsem zjistila: tento hinduista přede mnou, oblečený jen v bederní roušce a ležící ve špinavé louži, je umírající člověk. Ruce měl již úplně rozmočené, vážil snad nějakých 35 kilo. Byl to typický případ tuberkulózy.

Prostě kost a kůže - jako mnoho jiných před ním, které jsem za poslední měsíce v Kalkatě viděla. Ale co mě skutečně šokovalo, bylo to, že jsem jen jednoduše přehodila deku přes tohoto bezmocného člověka a přitom jsem ještě věřila, že tím dělám něco dobrého. A to všechno bez toho, že bych se na něho byť jen podívala!

Pak mi to bylo až děsivě jasné: Přesně toto se neustále děje v mém srdci a odráží v mém životě! Vždy, když se mi stalo něco zlého, házela jsem na to jednu deku za druhou, abych všechno udusila. „*Jen se na to neďivej, nemysli a jdi dále!*“

Potom jsem si sedla na zem a hlavu muže, který už byl téměř v kómatu, jsem vzala do náruče. Najednou otevřel své umírající oči a na zlomek vteřiny se na mě podíval tak pronikavě, jak se na mě ještě nikdy nikdo nepodíval. Byl to pohled do nehlubších zákoutí mé duše a najednou jsem věděla: Vždyť to se na mě dívá někdo jiný! To je Pán! Teď přišlo to *moje znamení!* Ano, jsem přesvědčená, že k tomu, aby Ježíš zachránil moji duši, dopustil, že kdesi v Indii ležel na ulici tento umírající hinduista. Byla to *moje* Svátá noc, když se ON narodil v mém srdci. Pak jsme tohoto muže odvezli do domu pro umírající, kde 25. prosince ráno kněz velmi slavnostně sloužil vánoční mši svatou se všemi pacienty, sestrami a pomocníky. Určitě to byla ta nekrásnější a nejsvětější mše, jakou jsem kdy mohla zažít. My dobrovolníci jsme seděli u lůžka *mého* umírajícího, který zemřel při proměňování. V tom okamžiku se moje srdce otevřelo a pochopila jsem: Už nikdy více to nebude takové jako předtím!

O Vánocích se ze mne stal zcela nový člověk. Byly mi darovány nové oči a nové srdce. Už jsem nebyla pro pacienty pouhou zdravotní sestrou, ale *Marií* pro *mé* bratry a *mé* sestry. Byl to neuvěřitelný zá-

žitek, jako bych se vznášela. Najednou jsem ke všem pocítila takovou lásku, jakou jsem dosud nikdy předtím nepoznala.

V té době jsem byla jako nenasytná houba, která by chtěla nasát všechno, co víra nabízí. Já ospalec jsem se najednou těšila na ranní modlitbu o páté a bylo téměř nemožné dostat mě po mši svaté a adoraci z kaple ven. Tento hlad po Bohu byl stále intenzivnější. Přesto, že po šesti měsících ubylo z pomyslných „motýlů v břichu“, radost přetrvávala. Během následujícího roku a půl, kdy jsem zůstala v Kalkatě, jsem stále více pocítovala hluboký klid při myšlence, že Pán mě chce mít celou pro sebe. A přitom jsem vždy snila, že se vdám a budu matkou patnácti (!) dětí. V květnu 2007 jsem přijala Ježíšovo pozvání a vstoupila jsem k sestram Matky Terezy.

* * *

Maria Mauritzová složila v prosinci 2019 věčné sliby jako sestra Mia Noel (v překladu: Mia Noel - Vánoční). V polovině října 2021 sestra Mia Noel v telefonním rozhovoru s redakcí *Vítězstvo Srdca* sdělila, že se z Madridu pravděpodobně již brzy bude moci v dobrém zdraví vrátit na svoji misi v Maroku, kde v Casablance pracuje v domě pro svobodné matky a pacienty umírající na rakovinu. Zde je její vyznání: „*Všichni, o které se tam staráme, jsou muslimové, protože tam nejsou žádné místní marocké křesťané. Ale je to krásný úkol, při němž se učíte kázat bez toho, že byste někdy mohli použít jméno Ježíš. Dá se to jednoduše jen vlastním příkladem a s vědomím: Žiji lásku k chudým tím, že kráčím ruku v ruce s Ježíšem a nezapomínám přitom na to, kdo tu moji ruku drží.*“

Z *Vítězstvo Srdca* 143/2021
přeložil a upravil -dd-

O slavnosti Narození Páně

Kázání 22

I. Tajemství Vtělení si žádá naši radost

Jásejme v Pánu, milovaní, a radujme se duchovní radostí, že po delší přípravě a se zábleskem věčnosti vzešel nám den vykoupění. Tak jako se rok nachyluje ke konci, opakovaně se vracíme k připomínce naší spásy, která byla přislíbena na počátku a dovršena v plnosti času a bude trvat věčně; tím jsme zavázáni mít vzhůru srdce a klanět se tomuto Božímu tajemství: aby tak to, co je příčinou velkého Božího daru, pro nás mohlo být v církvi slaveno s velikou radostí. Neboť všemohoucí a milosrdný Bůh, který je od přirozenosti dobrý, jehož vůle je moc a jehož díla jsou milosrdenství: ihned poté, co nás usmrtila ďáblova zloba jedem jeho nenávisťi, předpověděl na samém počátku světa vykoupění a připravil pro nás smrtelníky vzkříšení: oznámil hadu, že potomek ženy přijde a rozdrťí jeho prohnanou hlavu, což bez zapochybování znamená, že Kristus přijde v těle jako Bůh a člověk a jeho zrození z čisté Panny se stane odsouzením ničitele lidského pokolení. Narodil

se tedy jako pravý Bůh a pravý člověk, se vším, co patří Bohu, i se vším, co patří člověku. A člověkem míníme, jak nás Stvořitel utvořil na počátku, což Kristus vzal na sebe, aby to v nás obnovil. Neboť to, čím nás podvodně ďábel oklamal a s čím my jsme souhlasili, to nemá nic společného se Spasitelem. Tedy, ani proto, že na sebe vzal lidskou slabost, nepodílel se na našich hříších. Vzal na sebe podobu služebníka bez poskvrniny hříchu jako člověk, aniž ztratil své božství: a tím sám sebe zmařil (Flp 2,7), kdy se neviditelný stal viditelným v těle a jako Stvořitel a Pán všech věcí si přál stát se smrtelným; to byla Boží blahosklonnost slitování, nikoliv však ztráta božské moci.

II. Objasnění nového narození Krista

Tedy, když se naplnil čas, moji milovaní, který byl stanoven pro vykoupění lidstva, Syn Boží sestoupil ze svého nebeského trůnu, avšak neopustil slávu nebeského Otce, a byl novým způsobem počat a nově se narodil. Novým způsobem, neboť byl ve své přirozenosti neviditelný, stal se

pro nás viditelným v těle, a Ten, kterého nikdo nemohl obsáhnout, souhlasil, aby byl obsažen (v lůně Panny Marie): Ten, který trvá věčně, byl počat v čase; Pán všech věcí skryl svoji nezměrnou slávu a vzal na sebe podobu služebníka: jsa Bohem, který nemůže trpět, nepohrdl stát se člověkem, který byl podřízen zákonu smrti. A nově byl počat a narodil se z Panny, bez tělesné žádosti a bez porušení panenství své Matky: protože tímto narozením, které nebylo tělesným způsobem, přišel ten, který je Spasitelem lidí, zatímco na sebe vzal podobu lidskou. Když se sám Bůh narodil v těle, byl to Bůh, kdo byl Otcem, jak dosvědčil archanděl Panně Marii: „Sestoupí na tebe Duch Svatý a moc Nejvyššího tě zastíní; proto i tvé dítě bude svaté a bude nazváno Syn Boží.“ (Lk 1,35) Původ je jiný, ale přirozenost stejná: netělesným způsobem, mocí Boží byl počat z čisté Panny, která Pannou být nepřestala. Uvažme zde její postoj vůle, že očekávala jeho narození; vždyť se měl narodit jako člověk, jak si to sám u sebe ustanovil. Pokud chcete najít pravdu o jeho přirozenosti, musíte uznat, že se stal člověkem: pokud hledáte způsob, jak se narodil, musíte vyznat, že se tak stalo Boží mocí. Neboť Pán Ježíš Kristus přišel ne, aby na sebe vzal naši padlou přirozenost: ne, aby podlehl jako my hříchům, ale aby nás uzdravil. Přišel, aby mohl uzdravit každou slabost naší porušené přirozenosti a všechna zranění naší duše: pro tento důvod se patřilo, aby byl narozen z Panny, a tím daroval lidskému tělu dar dokonalé čistoty. Prvotní blaženost, se kterou se narodil, tak chránila neporušené panenství jeho Matky, a moc Duchu Svatého uchovala čistý a svatý tento příbytek, který si on vybral. Tedy, tento Duch Svatý, který učinil, že padlí povstali, obnovil zlomené a daroval nám v hojné míře dar čistoty, aby tak panenství, které nemůže být zachováno přirozeným narozením, mohlo být získáno při druhém narození (křtu svatém).

III. Spravedlnost si žádala, aby Satan byl přemožen Bohem, jenž se stal člověkem

Tedy, moji milovaní, tato skutečnost, že Kristus si pro své narození vyvolil Pannu, není pak ještě součástí většího úradku? Myslím tím, že ďábel nemohl vědět,

Giorgio Barbarelli da Castelfranco (1477/78–1510): Klanění pastýřů

že se lidem narodil Spasitel, a pro tuto nevědomost na něj pohlížel jako na ostatní lidi a věřil, že se narodí jako ostatní lidé. Tedy, když viděl, že má lidskou přirozenost, myslel, že má i stejný původ jako ostatní: a nerozuměl, že nebyl svázán prvotním hříchem, protože viděl, že podléhá smrti. A přestože právě milosrdenství Boží má nekonečně mnoho způsobů, jak zachránit lidstvo, byl vyvolen tento jediný způsob, který v důsledku zničil plány ďáblů, ne silou, ale spravedlností. Pýcha odvěkého nepřítele totiž nechvalně měla za následek despotickou vládu nad lidstvem a neomluvitelná nadvláda krutě vládla nad těmi, kteří se svým souhlasem vzdálili od Božích příkázání a stali se otroky jeho vůle. Nebyla by to spravedlnost, kdyby neztratil pradávno otroctví nad lidským rodem, kdyby nebyl přemožen tím, čím si jej podrobil. Proto byl Kristus počat bez lidského přičinění z Panny skrze Ducha Svatého. A zatímco každé početí se neobejde bez poskvrny hříchu, Kristus byl od samého počátku čistý bez hříchu. Žádná skvrna hříchu není tam, kde není tělesné početí. Neporušené panenství nepoznalo žádostivost. Náš Pán vzal na sebe lidskou přirozenost od své Matky, ale ne naši padlou přirozenost. Otrok je stvořen bez toho, co k otroku patří, protože nový člověk je těsně spjat se starým, aby byli oba zbaveni starého odsouzení.

IV. Vtělení oklamalo ďábla a zlomilo pouto, pod kterým držel lidstvo

Když tedy milosrdný a všemohoucí Spasitel takto ustanovil počátek svého lidství, tedy že skryl své božství, které bylo neoddělitelné od lidské podoby, a vida plášť lidské slabosti, prohnaný nepřítel již upustil od své obezřetnosti. Neboť jej viděl plakat, viděl ho zabaleného v plenkách, podrobeného obřízce při obětování, které vyžadoval Zákon. A pak také viděl, jak roste jako ostatní, a nemohl pochybovat, že se stává mužem obvyklým způsobem. Mezitím způsobil, že byl urážen, tupen, proklínán, jinými slovy svolával na něj veškerou svou zlobu a vyzkoušel všechny druhy utrpení: a protože věděl o sobě, jak otrávil lidskou přirozenost, neměl tušení, že on neměl podíl na prvotním hříchu, třebaže své lidství dokázal tolika způsoby. Nenasytý zloděj ne-

ustával jej napadat a pokračoval v konání trestů za prvotní hřích, tím požadoval však trest za hřích, na kterém on neměl žádný podíl. Avšak zlomyslné podmínky trestu smrti jsou právě tím zrušeny a skrze nespravedlnost nadměrného trestu celý dluh splacen. Silný je spoután svými vlastními řetězy a každý prostředek zlého vrací se na jeho vlastní hlavu. Když je kníže tohoto světa spoután, všichni, kteří byli drženi v zajetí, jsou propuštěni. Naše přirozenost je očištěna od starého porušení a získává svou původní blaženost, smrt je zničena smrtí, naše narození je obnoveno narozením: tedy vykoupení ruší otroctví, víra ospravedlňuje hříšníka.

V. Křesťan je vyzván, aby měl podíl na milostech Vtělení

Tedy, ať jsi kdokoliv a zbožně a věrně se honosíš jménem křesťan, važ si správně tohoto vykoupení. Neboť ty, který jsi byl odvržen, měl jsi království ráje zakázáno, zmíral jsi unaven ve svém vyhnanství, byl jsi snižen jen na prach a popel bez další naděje na život, Vtělením Slova jsi obdržel sílu opět se navrátit z daleka ke svému Stvořiteli, stal ses svobodným namísto otroctví, byl jsi přijat za Boží dítě: abys ty, jenž ses narodil ze smrtelného těla, mohl se znovuzrodit skrze Ducha Božího a získat tak skrze milost, co jsi neměl ze své přirozenosti, a pokud sám sebe uznáš jako dítě Boží skrze ducha adopte, odvážíš se nazvat Boha Otcem. Zbaven tedy od výčitek špatného svědomí, usiluj o Boží království, konej vůli Boží s pomocí Bo-

ží, napodobuj anděly na zemi, čerpej sílu z nebeského pokrmu, bojuj nebojácně na straně zbožnosti proti nepřátelským pokušením, a pokud zůstaneš věrný v tomto duchovním boji, nepochybuješ, že budeš korunován ve vítězném šiku věčného Krále, když po vzkříšení, které je připraveno pro věrné, tě vyvýší, abys obdržel podíl v nebeském království.

VI. Slavnost nemá nic společného s uctíváním slunce, jak si někteří myslí

Když tedy máme pevnou naději, moji milovaní, zůstaňme pevní ve víře, kterou jste obdrželi: aby vás tentýž hněv, jehož vládu nad vámi Kristus již zrušil, znovu neuložil do svých nástrah, a ani nekazil radost dnešní slavnosti, nesvedl prostší duše nakažlivým duchem těch některých, kterým se zdá, že naše velká slavnost nemá původ v narození Krista, ale – jak se domnívají – ve východu nového slunce. Srdce těchto lidí je naprosto zahaleno ve tmě a nevnímají pravé Světlo: jsou stále strženi hloupými pohanskými omyly, a jelikož nedovedou pozvednout oči své mysli nad to, co vidí jejich oči tělesné, vzdávají božskou úctu svítícím nebeským tělesům, která jsou ve službě světu. Ať křesťanská duše nevěnuje pozornost těmto zlým pověrám a pompézní lži. Nade vši pochybnost jsou věci dočasné odděleny od věčných, věci tělesné od duchovních, věci stvořené od svého Stvořitele. Přestože jsou dobře stvořeny, nemají v sobě božství, které je nutno uctívat. Slunce, měsíc a hvězdy nám velice dobře slouží a pohled na ně je pěkný; avšak jen když za ně děkujeme Stvořiteli a uctíváme Boha, který je stvořil, a ne stvořená tělesa, která jsou ve službách Boha.

Chvalte tedy Boha, moji milovaní, ve všech jeho dílech i soudech. Uchovejte si pevnou víru v čisté narození z Panny. Vzdávejte čest svatému a božskému tajemství vykoupení lidstva ve svaté a upřímné bohoslužbě. Přimkněte se ke Kristu narozenému v těle, abyste si mohli zasloužit jej také užít v Boží slávě, kde vládne ve své vznešenosti a s Bohem Otcem a Duchem Svatým zůstává v jednotě božství po všechny věky věků. Amen.

Zdroj: <https://www.newadvent.org/fathers/360322.htm>

Přeložila -hš- (Redakčně upraveno)

Betlémské dítě hodné naší lásky

Z dopisů sv. Františka Saleského sv. Janě Františce de Chantal

210. Matce de Chantal - II. - č. 942 - str. 402

Obsah: Betlémské dítě a Šalamoun. Dech býka a osla a aspirace našeho srdce.

Ancey, 25. prosince 1613

Nejdražší Matko, moje Dcero,

ať velké malé Betlémské dítě je stále potěšením a láskou našeho srdce. Ach, jak je krásné toto malé Dítě! Zdá se mi, že vidím Šalamouna na jeho velkém trůnu ze slonoviny, pozlaceném a vyřezávaném, který neměl sobě rovného v žádném království, jak praví Písmo⁽¹⁾, toho krále, který neměl sobě rovného, co do slávy a vznešenosti⁽²⁾. Já však statisíckrát raději vidím to drahé malé Dítě v jeslích spíš než všechny krále na jejich trůnech.

A když ho vidím na kolenou jeho svaté Matky nebo v jejím náručí, s tou jeho pusinkou, která se podobá poupěti růže, přitisknutou k lilii jejích svatých prsů, ach Bože! Shledávám, že na tomto trůně je vznešenější nejen než Šalamoun na svém trůně ze slonoviny, ale i sám věčný Syn Otce na nebesích. Opravdu, třebaže nebe má větší viditelné prvky, svatá Panna má větší neviditelné ctnosti a dokonalosti

Sv. Jana Františka de Chantal

Sv. František Saleský

a jediná kapka mléka, která panensky vytryskne z jejích svatých prsů, je vzácnější než všechny nebeské projevy.

Kéž nám velký svatý Josef dá účast na své radosti. Kéž nám slavná Matka dá účast na své lásce a kéž by toto Dítě chtělo stále vlévat své zásluhy do našeho srdce.

Prosím Vás, abyste, jak nejmileji Vám to bude možné, odpočívala u tohoto malého nebeského Dítěte, které nepřestane milovat naše drahé srdce takové, jaké ho máte, bez něhy a bez citu. Nevidíte, že se mu líbí dech velikého býka a osla, kteří nemají absolutně žádný cit, ani žádné vnitřní hnutí? Jak by se tomu Dítěti nelíbila aspirace našeho ubohého srdce, které v tomto okamžiku sice postrádá něhu, ale pevně se obětuje u jeho nohou, aby navždy bylo nejvěrnějším služebníkem jeho srdce, stejně jako služebníkem srdce jeho svaté Matky a srdce velkého strážce malého Krále?

Je pravdou, moje nejdražší Matko: mám zcela zvláštní světlo, které mi umožňuje vidět to, jak jednota našeho srdce je dílem tohoto velkého Sjednotitele, a proto od této chvíle nadále chci tuto jednotu nejenom respektovat, ale i milovat a ctít jako věc svatou. Ať Synova a Matčina radost a útěcha jsou stále radostí naší duše.

Kázal jsem celý oděný rukou mojí tak láskyhodné a velice milované Matky⁽³⁾ a byl jsem z toho moc spokojený. Ó, moje nejdražší Matka mne nechala celého pokryt JEŽÍŠEM a MARIÍ. Kéž mi ji sladký Ježíš a nejsvětější Panna nadlouho uchovají a kéž jsou svatebním šatem jejího srdce. Amen.

379. Matce de Chantal - III. - č. 1893 - str. 635 (fragment)

Obsah: Horoucí tužby světce.

Ancey, 6. ledna 1621 nebo 1622⁽⁴⁾
(...)

Ach! Kdy jen budeme plně myrhou pro umrtvování, kadidlem pro modlitbu a zlatem pro lásku? Kdy budeme jednat s tím, co je ve světě, s očima upřenými k nebi? Kdy budeme každého milovat podle toho, co mu patří, s takovou úctou, jakou má k němu náš Pán?

Kdy už nebudeme hledat nic jiného k uspokojení našich srdcí? Kdy už budeme hledat jenom jeho, který nás všude hledá, aby měl naše srdce a naplnil je svými požehnáními? Och, jak bychom měli toužit po tom, abychom milovali Boha pevně a vytrvale!

*Sestavovatel a překladatel:
paní Jiřina Giusio a don Jan Ihnát, SDB.*

*Dopisy svatého Františka Saleského
svaté Janě de Chantal. 2020
(Redakčně upraveno)*

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. 1 Král 10,18-20.

⁽²⁾ Srov. 1 Král 10,23.

⁽³⁾ Světec byl při svém kázání oblečen do vyšívaného pluviálu, který Matka pro něho vlastnoručně zhotovila toho roku k Velikonocům.

⁽⁴⁾ Pokud máme věřit otci de la Rivière, který nám uchoval tyto řádky, napsal by je světec ke konci svého života: „Takto,“ píše historik, „tento svatý prelát povoloval uzdu svým vnitřním pocitům v té míře, v níž cítil, že přichází jeho smrt.“ Naznačení přítomnosti Králů Mágů dává pomyslet na Tříkrálovou slavnost. To je dvojitý důvod k uvádění těchto dvou navržených dat. (pozn. z knihy *Korespondence* vyd. Navštívením v Ancey 2010)

Litanie o pokoru

Od kardinála Rafaela Merry del Val (1865–1930)

Litanie pokory je poměrně silná výzva.

A současně nás uvádí do svobody – pryč od nás samotných – směrem k bližnímu.

A když budeme pozorní, poznáme, že Pán Ježíš přesně takto žil před námi.

„Ó Ježíši, tichý a pokorný srdcem, učiň moje srdce podle srdce svého!“

Po každé invokaci se modlíme:

... vysvobod' mě, Ježíši!

- Od mé vlastní vůle...
- Od přání být uznávaný...
- Od přání být ctěný...
- Od přání být milovaný...
- Od přání být povýšený...
- Od přání být chválený...
- Od přání být upřednostňovaný...
- Od přání být žádaný o radu...
- Od přání dosáhnout souhlasu...
- Od přání být chápán...
- Od přání být vyhledávaný...
- Od strachu být ponížený...
- Od strachu být opovrhovaný...
- Od strachu být pokáraný...
- Od strachu být pomlouvaný...
- Od strachu být zapomenutý...
- Od strachu být posmíváný...
- Od strachu být podezříváný...
- Od strachu zakoušet bezpráví...
- Od strachu být všemi opuštěný...
- Od strachu být odmítáný...

Před každou invokací se modlíme:

Ježíši, dej mi milost, abych si přál:

... aby jiní byli více milováni než já.
... aby ostatní byli více ctěni než já.
... aby ostatní sklidili chválu a já byl přehlížen.
... aby ostatní byli vyvoleni a já odešel s prázdnou.
... aby ostatní byli více svatí než já za předpokladu,
že budu tak svatý, jak mám být.

Před každou invokací se modlíme:

Pane, pomoz mi, abych se těšil z toho,

... že jsem chudý a nepoznaný.
... že jsem tělesně a duševně nedokonalý.
... že nikdo na mě nemyslí.
... že musím vykonávat nejnižší práce.
... že si nedá nikdo ode mne pomoci.
... že se mne nikdo neptá na radu.
... že zůstávám na posledním místě.
... že mi nikdo neskládá komplimenty.
... že mě stále někdo kárá.

Blaze těm, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je království nebeské.

* * *

„Abychom dobře oslavili Vánoce, musíme především pokořit svůj rozum, který není schopen žádným způsobem proniknout do podstaty tohoto velkého tajemství, které je opravdu křesťanským mystériem.“ (sv. František Saleský)

Z Medjugorje aktuell 11/2017 přeložil -mp- (Redakčně upraveno)

Vítězství lásky ve svatém Štěpánu

Včera jsme slavili časné zrození našeho věčného Krále; dnes je vítězné umučení jeho vojína. Včera váš král oděn šatem našeho těla ráčil vyjít ze svatostánku panenského lůna, aby navštívil svět. Dnes vojín opouští stan svého těla, aby vstoupil jako triumfátor do nebe. Náš Král, který je Nejvyšší, přišel pro nás v poniženosti, ale nemohl přijít s prázdnými rukama. Přinesl svým vojákům největší z milostí, nespokojil se s tím, že je zasypal bohatstvím, dodal jim nepřemožitelné síly k boji. Dal jim dar lásky, který vede lidi ke společenství s Bohem. Dal bez počítání a nijak neztratil. Obohatil chudobu svých věřících, když si přitom uchoval v plnosti své nevyčerpatelné poklady. Lásky, kterou seslal Kristus na zem, pozvedla Štěpána ze ze-

mě do nebe. Lásky, kterou dal Král příklad, potom zazářila ve vojákovi...

Na získání vítězné koruny označené jeho jménem měl tedy Štěpán jako zbraň lásku. Díky ní všude vítězil. Pro lásku k Bohu necouvl před divokým davem židů a pro lásku k bližnímu se přimlouval za své katy. Touto láskou povzbuzoval zbloudilé k nápravě; z této lásky se modlil, aby odvrátil trest od svých mučitelů. Ji podporován nakonec překonal Saula, soptícího zlobou, a toho, kterého měl na zemi pronásledovatelem, obdržel v nebi jako společníka. Tuto svatou a nezdolnou lásku toužil získat svou modlitbou pro ty, které nemohl obrátit slovem...

A proto nyní se Pavel podílí na štestí Štěpánově. Se Štěpánem se raduje ze slávy Kristovy, se Štěpánem jása, se Ště-

pánem kraluje. Tam, kam Štěpán vstoupil první, ukamenován před zraky Pavlovými, tam vystoupil i Pavel s pomocí modliteb Štěpánových. Jak pravý je ten život, kde se Pavel už nestydí za vraždu Štěpána, ale kde se Štěpán s radostí setkává s Pavlem! To láska v nich slaví svůj svátek. Ve Štěpánovi láska přemohla tvrdost židů, v Pavlovi láska přikryla množství hříchů. (srov. 1 Petr 4,8) Lásky jim zasloužila nebeské království.

Láska je zdrojem a počátkem všech dober; ona je cestou vedoucí k nebi. Kdo kráčí v lásce, nemůže se ani uchýlit, ani zmýlit, ani strachovat. Ona řídí, ochraňuje a vede k cíli. Proto, bratři, poněvadž Kristus vztyčil žebřík, po kterém každý křesťan může vystoupit do nebe, uchvacujte mocně tuto čistou lásku, dejte jí zářit mezi vámi a prospíváním v lásce vystupte společně.

Z archivu redakce

Jean Baptiste de Champaigne (1631-1681): Kamenování Štěpána

VIA SANCTA MARIANA

sobota 31. 12. 2022, 12.00-24.00 hodin

Zveme na mši svatou ke cti Matky Boží Panny Marie 1. 1. 2023 od půlnoci poutí k Palladiu země české za národ z Prahy do Staré Boleslavi k místu zrození sv. Václava pro nebe po svatojakubské cestě, na nejstarší poutní místo naší země.

Trasa měří 26 km, obsahuje 44 zastavení k modlitbě (Loretánské litanie).

Časový harmonogram: 12.00 - Staroměstské náměstí, Praha 1 • 13.30 - kostel sv. Cyrila a Metoděje, Karlín, Praha 8 • 16.30 - Klíčovský park, Klíčov, Praha 9 • 19.00 - u Lesoparku Kbely, Praha 19 • 22.00 - u zvonice, Dřevčice.

Více na www.viasanctamariana.cz.

Těšíme se na společnou pouť s vámi.

PUZZLE BETLÉMA, 20 - 2028 dílků.

Cena 180 - 500 Kč.

Objednávky: Římskokatolická farnost Třebíč-město, Martinské nám. 20, 674 01 Třebíč • tel. 728 133 220 trecicmartin@volny.cz.

Více na www.trecicmartin.cz.

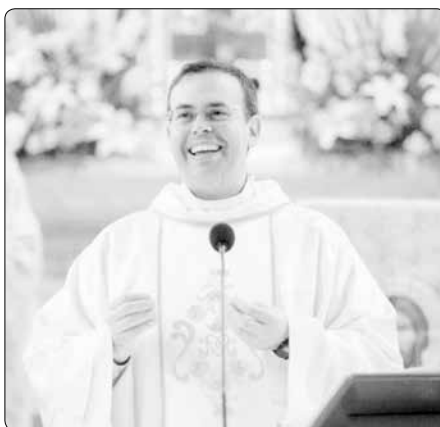
Šťastný manželský pár z Itálie

Daniel Fra a Lucie Tosi k Boží slávě vyprávějí svůj příběh o tom, jak se našli.

Daniel: Letos budu mít 33 let, pocházím z vesničky v provincii Como. Neměl jsem to štěstí vyrůstat v ucelené a uspořádané rodině. Moje matka nás opustila, když jsem měl rok a půl, a můj otec byl alkoholik, takže jsem vyrůstal u strýců, bratranců a u mé babičky, která zemřela, když jsem měl 11 let. Toto všechno ve mně zanechalo obrovskou prázdnotu, kterou jsem se pokoušel zaplnit tím, že jsem s přáteli organizoval různé večírky, při nichž nechyběl alkohol, dým a děvčata. Když mi bylo 17 let, mému otci diagnostikovali rakovinu, což vedlo k tříleté cestě utrpení, která se pro něho na této zemi skončila 4. dubna 2010.

Po ukončení školy – s diplomem v ruce – jsem si sice rychle našel pracovní místo jako elektrotechnik, ale vůbec mi to nevyhovovalo. Navíc jsem se rozešel s děvčetem, což znovu rozjítřilo starou ránu opuštěnosti s celou její trpkou příchutí. Ve své bídě a smutku jsem se utíkal k Panně Marii a úpěnlivě jsem prosil Pána o pomoc, avšak zároveň s ultimátem: „Pokud existuješ, změň, prosím tě, v následujících třech dnech můj život; jinak se s tebou rozloučím.“ A skutečně! Již následující den jsem dostal pozvánku na setkání se společenstvím *Nuovi Orizzonti* (Nové horizonty) v naší farnosti. Ježíš se mě nejprve dotkl prostřednictvím svědectví jednoho děvčete, potom mi on sám z Nejsvětější svátosti oltářní daroval milost, že jsem ho poprvé ve svém životě skutečně potkal, a zcela jsem se do něho zamiloval. Bylo to 8. prosince 2011.

V létě 2012 jsem pak v Riccione u Rimini, během evangelizace na pláži a v ulicích města, poznal jedno překrásné děvče – Lucii. Často jsme v průběhu tohoto misijního týdne spolu hovořili a najednou mě napadla myšlenka, která i mě samotného překvapila: *Ona je ženou tvého života.* Vnitřně jsem tuto myšlenku spontánně odmítl, protože jsem měl v plánu začít se v Římě starat o drogově závislé, alkoholiky a nemocné. Když jsem již tři roky vykonával tuto službu, která mě naplňovala, pociťoval jsem touhu prohloubit svůj vztah k Ježíši, a proto jsem chtěl zjis-

P. Matteo, hlavní celebrant svatební mše svaté, je Luciin rodný bratr

tit, zda mám povolání žít jako kapucín. S pomocí svých duchovních průvodců jsem však v noviciátě poznal, že klášterní život není tou mojí cestou. S bolestí jsem se opět vrátil do světa a po ukončení dalšího vztahu jsem prosil Pána: „Vidíš, že když se ve svém životě rozhoduji sám, škodím sobě i jiným. Pokud mě chceš povolání k tomu, abych si založil rodinu, potom mi musíš ty přivést tu správnou osobu. Dej mi, prosím tě, tento dárek k mým třicátým narozeninám.“

Daniel Fra a Lucie Tosi

Po sedmi dnech, právě na moje narozeniny 7. července 2019, jsem si v mobilu přečetl první zprávu z čísla, které jsem neměl zapsané ve svém adresáři. Zpráva zněla: „Milý Danieli, všechno nejlepší k narozeninám.“ Když jsem si obrázek zvětšil, byla to Lucie. Od tohoto dne jsme si spolu každý den volali a modlili se, až dokud jsme se téměř o tři týdny později, 25. července, nesetkali v Bologni.

Lucie: Od dětství jsem doma zažívala silný smysl pro rodinu a blízkou sounáležitost. Vyrůstala jsem ve věřícím prostředí a jako celá moje rodina, také já jsem byla aktivní v naší katolické farnosti v Riccione. Jako teenagerka jsem měla pocit, že rodinné hnízdo je už pro mě příliš malé. Toto období nebylo vůbec jednoduché; jako bych najednou musela vést dva životy, abych nezklamala žádná očekávání; na jedné straně zůstat perfektním členem farnosti a na druhé straně si ve společnosti „hrát na dámu“. Bojovala jsem o poznání vlastní identity; začala jsem tajně kouřit, v sobotu večer nadměrně pít, vyhledávat akce, které mi dávaly možnost žít povrchně... a prázdnota narůstala. Nic mi nestačilo, všechno mě jen unášelo do hluboké krize, která mě vedla k pochybnostem, zda pro můj život vůbec existuje nějaký Boží plán. Myšlenky, které mě obklopovaly jako hustá mlha, mě nabádaly dokonce k tomu, abych si vzala život, protože jsem nedokázala najít žádný smysl. Dychtila jsem po tom, abych se zviditelnila, a tak jsem začala chodit s prvním nejlépe vypadajícím chlapcem, který si mě všiml, jen abych se cítila být dobývána. Ježíšova láska však našla způsob, jak mi darovat novou víru v to, že i pro můj život existuje nádherný plán.

Když jsem měla 18 let, zamilovala jsem se do chlapce, který měl problémy s drogami. Žel, byla jsem příliš nezralá na to, abych si všimla, jak velmi mě tento vztah zraňoval. Až když jsem zjistila, že mě podváděl, naplno ve mně propukla velká bolest. V roce 2014 jsem si tajně dala velice osobní slib: *Nejméně pět let nebudu chodit s žádným chlapcem.* A na znamení tohoto rozhodnutí jsem si koupila prsten s třemi malými diamanty.

Uvědomila jsem si rovněž, že muž, kterému jsem chtěla darovat své srdce, musí být ochotný prožít období našeho zasnoubení ve zdrženlivosti a čistotě, aby mi ukázal, že se dívá i dále, nejen na to, co je tělesné. Toto předsevzetí mě učinilo svobodnější pro Boha. Po hlubokém milostivém zážitku v Medžugorje jsem jako studentka v Bologni zaměřila svůj

každodenní život na *pět kamenů*, které doporučuje Panna Maria: každodenní modlitba růžence, každodenní mše svatá, měsíční svatá zpověď, půst ve středu a v pátek a četba Písma svatého. To mi pomohlo postavit Pána Ježíše do středu mého života. V roce 2012 jsem při pouliční misi poznala Daniela. Vynikal mezi stovkami chlapců, kteří též celkem dobře vypadali, ale on měl ve všem co si navíc. Byl zábavný, ale nikdy ne prostopášný, citlivý, ale ne hloupý, pozorný, ale nikdy ne dotěrný. Často jsme hovořili o nás samotných a já jsem se poprvé nebála ukázat taková, jaká jsem. Viděl

mě plakat a dal mi šanci, abych mu důvěřovala. Oblíbila jsem si ho jako bratra a vpustila jsem ho do svého srdce, a to bez myšlenky na možný budoucí vztah. Později se náš kontakt v důsledku velké vzdálenosti přerušil. Když mi v roce 2016 oznámil, že se chce úplně darovat Pánu jako kapucín, měla jsem radost spolu s ním. Z nějakého nevysvětlitelného důvodu jsem mu o tři roky později napsala to památné přání k narozeninám, kterým se začalo naše společné štěstí.

Když mě Daniel 25. července 2019 po sedmi letech navštívil v Bologni, byl úplně jiný. Stal se z něho muž, byl krásnější než kdykoliv předtím! Otevřela jsem dveře a objali jsme se na uvítanou. Ta chvíle byla pro mě neuvěřitelná: V jeho náručí jsem se cítila jako doma. Byli jsme to stále my, oba pošetilé a bláznivé typy

jako předtím, chtěli jsme si všechno vzájemně povyprávět. Zjistili jsme, že máme stejný způsob myšlení, stejný pohled na život, stejné ideály a stejná přání do budoucnosti.

Oba jsme si přáli rodinu, v níž by byl Kristus středobodem, rodinu, kde se modlí a kde se ve víře vychovávají děti pro Boží království. Rychle jsem pochopila, že Daniel je mužem mého života. Řekl mi, že mě chce milovat podle vzoru svatého Josefa a starat se o mě tak jako on. Připomnělo mi to Medžugorje, kde mi jednou jedna sestra tak fascinovaně vyprávěla o tom, jak velice Panna Maria milovala svatého Josefa, že jsem si předsevzala napodobovat ji. Daniel rád přijal návrh, abychom období našeho zasnoubení žili ve zdrženlivosti a čistotě. A já jsem si zároveň uvědomila, že od mého slibu nechodit se žádným mužem uplynulo přesně pět let!

Daniel: Když jsem Lucii objal, měl jsem pocit, jako by Pán shrnul celou moji minulost do tohoto setkání, a pochopil jsem, že on dává svůj podpis pod tento náš vztah. Krátce nato jsme našli našeho dlouho očekávaného duchovního průvodce, jednoho kněze kapucína, který nás od té doby vede a kterému vděčíme za mnoho.

Dne 26. září 2020 jsem v Domku Svaté rodiny v Loretě požádal Lucii o ruku a 22. května 2021, na svátek svaté Rity, jsme si konečně před Bohem, knězem a svědky dali své *ano* navždy.

Lucie: Daniel se rozhodl kvůli mně všeho zanechat – krásný dům, skvělou práci, okruh milých přátel – a přestěhoval se ze severu Itálie do Riccione bez jistoty pracovního místa a bez bytu. Byl přímo katapultován do mé rodiny, on, který

byl zvyklý sám a volně plánovat své dny. Byl to z jeho strany velký projev důvěry.

Bůh nás velmi odměnil již jen samotným datem svatby. Pocházíme z různých míst, a také proto připadal do úvahy jen 22. květen, vzpomínka na svatou Ritu z Cascie, tu svatou, jíž Daniel roky předtím svěřil své povolání a kterou jsem já prosila: Pokud je Daniel tím mužem, kterého Bůh pro mě určil, ať to ona nějak zařídí.

Daniel: Naše manželství žijeme ve velké radosti a jasně cítíme pečeť, kterou na nás vložil Pán. Dva měsíce po svatbě nás Bůh obdaroval prvním děťátkem. Bude to děvčátko, které má přijít na svět v březnu tohoto roku a bude se jmenovat Maria Elizabet.

*Z Vítězstvo Srdca 145/2022
přeložil a upravil -dd-*

SMÍRNÁ POUŤ ZA NENAROZENÉ DĚTI, JEJICH RODIČE A LÉKAŘE Svátek svatých Mládětek – středa 28. prosince 2022, Praha

Program: 11.00 requiem za nenarozené děti u Pražského Jezulátka; mši svatou celebruje otec biskup Pavel Posád • 13.00 občerstvení u sester boromejek • 14.00 adorace na Strahově u hrobu sv. Norberta • 15.00 modlitba svatého růžence v Loretě • pro vytrvalce: 16.15 modlitba za národ ve svatováclavské kapli.

Vložte do betlémských jeslí ty, kterým nebylo dovoleno se narodit. V České republice přišlo v roce 2021 o život 15 492 nenarozených dětí.

Více na modlitbyzanejmensi.cz.

Kontakt: P. MUDr. Jiří Korda, tel. 725 797 561.

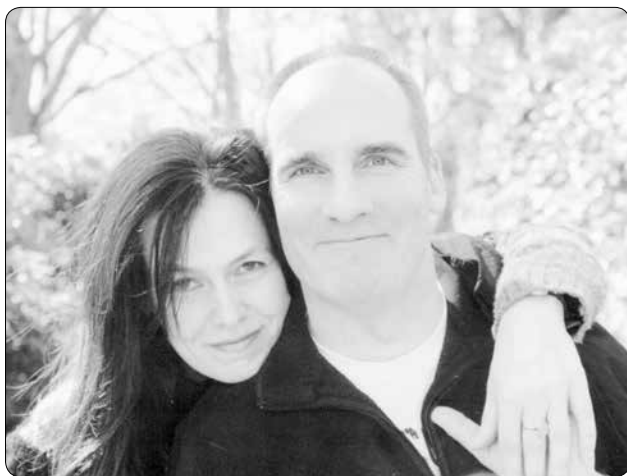

Pramen jednoty

Zejména když je manželství vystaveno všelijakým bouřím anebo když jsou manželé velmi rozdílní, je zřejmé, odkud jejich láska a jednota každodenně dostává novou sílu – je to především z modlitby. Z tohoto harmonizujícího pramene čerpá již celých 20 let i šťastný manželský pár z Hamburku: Tanja a Michael Laußovi o tom vydávají svědectví.

Michael: S Tanjou oba pocházíme z evangelických rodin, kde víru nikdo nepraktikuje, takže my dva jsme v tomto směru úplnou raritou. Na katolickou víru jsme konvertovali naprosto nezávisle na sobě ještě dříve, než jsme se v listopadu roku 1999 poznali. Bohu již tehdy patřilo první místo v našich životech. Každý z nás chodil denně na mši svatou, modlil se růženec a rovněž tzv. *Modlitby svaté Brigity*. Toto nám zůstalo až dodnes, ale s tím rozdílem, že to už děláme společně. Počátky našeho vztahu však nebyly právě nejlehčí. Tanja nade všechno milovala svoji svobodu a kvůli zranění v minulosti odmítala delší dobu i vztah se mnou. Toto období bylo pro mě velice těžké, avšak současně mi Bůh vkládal do srdce stále větší lásku k ní, takže jsem se za Tanju mnoho modlil. V nehlubším nitru jsem měl neochvějnou jistotu, že ona je tou pravou.

Tanja: Manželství s Michaelem jsem si jednoduše nedokázala představit. Rozhodla jsem se tedy zůstat svobodná a žít pouze pro Boha. Ale v březnu 2001 Bůh

sám radikálně zasáhl do mého života – zcela nečekaně a hluboce mi dal poznat krásu svátosti manželství, tu nádhernou jednotu, kterou chce on sám darovat muži a ženě. Jasně jsem poznala, že s Michae-

lem jsme si Bohem navzájem určeni, a tak jsme se sedm měsíců nato – 13. října 2001 – v Římě sezdali.

Ale i přesto nebyly první roky našeho manželství snadné. Ve víře jsme se absolutně shodli, to ano. Ale ve všem ostatním jsme byli zcela odlišní – „naše hodiny tikaly“ rozdílně, což vedlo k mnoha třenicím, sporům a hádkám. Ještě stále „tikáme“ rozdílně, ale dnes se tomu většinou už jen zasmějeme. Mezitím tedy vedeme skutečně velmi harmonický a šťastný manželský život a za Michaela bych se kdykoliv vdala znovu.

Michael: Až když jsme po svatbě začali spolu bydlet, postupně jsme se stále lépe poznávali i s našimi slabostmi a chybami. Povahově jsme byli naprosto odlišní, přičemž každý z nás je svým způsobem temperamentní a impulzivní. Tvořili jsme tedy opravdovou výbušnou směs. Navzdory všemu jsme ale nikdy neupustili od společné modlitby, ba ještě jsme ji znásobovali a přijímali jsme svátosti, což je zajisté také důvod, že naše vzájemná láska stále rostla. Stávali jsme se vůči sobě ohleduplnějšími a milosrdnějšími; a teď už si vůbec nevzpomínám, kdy jsme se naposledy pořádně pohádali. Již hned ráno, když odjíždím do práce, se prostřednictvím handsfree zařízení v autě spolu modlíme první růženec a naše každodenní *brigitky*.

Tanja: Vkus jsme také nikdy neměli stejný, ani co se týká hudby. Ale namísto toho, abychom si v autě neustále dělali naschvály s přepínáním hudby, jednoho pěkného dne jsme si řekli: „Už toho bylo dost... Teď se budeme modlit!“ Proto v autě neposloucháme rádio a ani neřešíme nějaké problémy, ale

tento čas využíváme ke společné modlitbě. Když se nám kdysi přihodilo, že jsme chtěli jet na mši svatou a navzájem se stresovali, abychom jsme se náhodou nepozdili, stalo se, že hádka pokračovala až k autu. Avšak jen co jsme nasedli, vzali jsme do rukou růženec a začali se spolu modlit. Ten čas, který v modlitbě dáváme Bohu, nás určitě neokrádá o náš vzájemný čas, to můžeme oba jen potvrdit. Právě naopak máme zkušenosti, že Bůh nás skrze modlitbu vede a stará se o naše těžkosti. Uvedu jen malý příklad ze začátků pandemie. Onemocněla jsem tehdy astmatem, a tak jsem měla jisté obavy ve spojitosti s případným onemocněním na koronavirus. Když jsme nakonec skutečně oba v prosinci minulého roku ulehli, daroval mi Bůh tu milost, že jsem neměla absolutně žádný strach. Cítila jsem, že on mě vnitřně nese, a všechny obavy se jednoduše rozplynuly. Během pěti týdnů, strávených doma v nemoci, jsme zůstali věrní modlitbě, jakož i mši svaté, sice jen v přímém přenosu, ale můžeme konstatovat, že přes to všechno jsme si oddechli a toto období bylo pro nás velmi harmonické. Poslední dva roky byly v mnohém často nelehké i kvůli četným omezením, ale postřehli jsme, že některé věci, které člověka předtím možná dokázaly naštvát anebo nějak rozhodit, se staly zcela bezvýznamnými, a rovněž to, že naše modlitba se za tu dobu zintenzívnila a náš vztah k Bohu se stal mnohem vroucnějším.

*Z Vítězstvo Srdca 145/2022
přeložil a upravil -dd-*

Opět se naplnil čas a kalendář otevírá před lidstvem nový občanský rok. Uvědomuješ si živěji než jindy, že čas plyne nenávratně podle neúprosného zákona, kterému je zcela podrobena všechno živé i neživé. Všechny pokusy pozdržet čas a s ním spojené stárnutí a umírání vyznívají nakonec do prázdna. Nade vši proměnlivostí a pomíjejcností se o to velebněji tyčí Ten, který je věčný, protože jen on sám je bez proměny.

Tím větším úžasem tě musí naplňovat zpráva o tom, že Bůh věčný a nekonečný se sám rozhodl osobně a dobrovolně vstoupit do času a podrobil se jeho zákonu. Svatá čtení o dnešní slavnosti dvakrát obrazejí tvou pozornost k představě času, se kterým se navíc poji stav podrobení. Apoštol Pavel poukazuje na věčný Boží kalendář, v němž Pán světa a dějin před dvěma tisíci roky obrátil list, a tak nastoupil největší a rozhodující dějinný předěl. Tuto světodějnou událost popisuje věta na první pohled velmi prostá: *Bůh poslal na svět svého Syna, aby se narodil z ženy a byl podroben Zákonu.* Také evangelista Lukáš mluví o čase a Zákonu: Po naplnění stanovené lhůty židovského Zákona byl Boží Syn *obřezán a nazván jménem Ježíš.*

Dovidáš se také důvod této nepochopitelné Boží iniciativy. Nejvyšší Pán se dobrovolně *podrobil* proto, abys ty už nebyl *otrok, ale syn*, a dokonce *dědic*, tedy spoluvlastník nekonečného Božího bohatství.

Tvoje touha vymanit se ze závislosti má tedy své opodstatnění a je odsouzena k nezdaru jen potud, pokud svoji svobodu hledáš tak, že se *vracíš k slabým a nuzným počátkům a znovu otročíš bohům, kteří bohové nejsou*⁽¹⁾. Začátek nového roku je tedy dobrou příležitostí zastavit se a vzpamatovat: *Kam se podělo tvoje někdejší nadšení?*⁽²⁾ Je jen jedno východisko z jařma zákona smrtelnosti. Právě to ti nabízí Boží Syn, když se podrobil času, aby se připojil tobě: Budeš-li usilovat o získání jeho podoby, získáš onen dar svobody, ke které nás osvobodil.

Tvoje cesta k podobnosti s ním vede tudy, kudy vedla jeho cesta k tobě. Touto cestou je ŽENA. Boží Syn k tobě sestoupil a představil se ti v té podobě, v jaké se *narodil z ženy.*

Chceš-li se setkat s největší ze všech žen, připoj se k pastýřům, kteří na pokyn

Božské materství

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní slavnosti

Prispěchali a našli Marii a Josefa i to děťátko.

andělů spěchají do Betléma: nalezněš ji spolu s nimi zde ve skalní stáji zároveň s Děťátkem položeným do jeslí. Nedej se zmást extrémními podmínkami, které tu nalézáš. Ani znalci Písma by v této prosté dívence, která tu s rozpaky ošetřuje své nemluvně, nepoznali onu vznešenou a mocnou Ženu, o které mluvil Hospodin na samém počátku času a dějin. Bůh si ji stvořil jako svou vyvolenou, když mu ďábel uloupil prvního člověka, aby ho skrze její potomstvo opět získal zpět. A nyní se naplnil ten čas.

Dívíš se, že je nacházíš zde ve chlěvě v takřka nelidských podmínkách? V této tak prosté a nuzné podobě skrývá zatím Bůh před zraky světa žárlivě své největší poklady: Dítě a jeho Matku. Nejvyšší projevuje svou přízeň a zalíbení zcela jiným způsobem, než to činí svět. Tak jako neušetřil svého Syna, ale vydal ho za nás, tak neušetřil ani jeho Matku. Neušetřil ji chudoby, hanby, odříkání a strádání; neobdařil svou nejvznešenější Dceru bohatstvím ani slávou. V zapadákově v pohrdané Galileji žila v pokorné skrytosti, ale byla plná milosti. Ona je první ze všech tvorů, v ní má Otec dokonalé zalíbení. Obdařil ji blaženým vědomím, že ona je tou ženou a matkou, které plně svěřil lidskou bezmocnost svého vlastního Syna. Jak veliká je Matka Maria, když se Bůh mohl stát tak maličkým, že všechno přijal od ní! Jak vznešená je nazaretská Panna, která tu zplodila toho, kterého Otec plodí od věčnosti! Maria je první člověk, ve kterém může dokonale přebývat.

Pokloň se spolu s pastýři těmto neobvyklým a nejvznešenějším obyvatelům nehostinné stáje. Nejbohatší rodina na světě se tu krčí v jeskyni jako rodina bezdomovců. Jak vidíš, Bůh má největší zalíbení v těch, kteří jsou připraveni nemít nic kromě něj samého. Posílá tě ke svým vyvoleným, protože tu nežijí sami pro sebe. Je to Boží rodina, do které máš vstoupit jako syn a spoludědic. Nezalekni se toho. Maria tě svým příkladem názorně

Liturgická čtení

1. čtení - Nm 6,22-27

Hospodin řekl Mojžíšovi: „Řekni Áronovi a jeho synům: Tak budete žehnat izraelským synům; budete jim říkat: »Ať tobě Hospodin požehná a ochraňuje tě! Ať tobě Hospodin ukáže svou jasnou tvář a dopřeje ti pokoje!«

Budou vyzývat moje jméno nad izraelskými syny a já jim požehnám.“

2. čtení - Gal 4,4-7

Bratři! Když se naplnil čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného ze ženy, narozeného pod Zákonem, aby vykoupil lidi, kteří podléhali Zákonu. Tak jsme byli přijati za syny. A protože jste synové, poslal nám Bůh do srdce Ducha svého Syna, Ducha, který volá: „Abba, Otče!“ Už tedy nejsi otrok, ale syn a jako syn také dědic skrze Boha.

Evangelium - Lk 2,16-21

Pastýři pospíchali do Betléma a našli Marii a Josefa i děťátko položené v jeslích. Když ho uviděli, vypravovali, co jim bylo o tom dítěti

Dokončení na str. 19

učí: Bůh se zcela odevzdává tomu, kdo se odevzdá jemu. Kdo má Boha, nic jiného nepotřebuje, protože Bůh je všechno. Odlož na prahu jeskyně všechno, co ti brání být dítětem této Matky a sourozencem tohoto Dítěte.

Dnes se však *naplnilo osm dní*, a tak můžeš být svědkem obřadu, při kterém Boží Syn podstupuje obřad obřezání a svou vlastní krví stvrzuje svou podřízenost Zákonu. Současně přijímá své nejsvětější jméno Ježíš. Je to jméno prorocké a znamená *Bůh je spása*. Vyslov s nejvyšší úctou toto jméno a ulož je do svého srdce. Pokloň se s úctou prvním kapkám krve, které Ježíš prolévá. Stačily by ke spáse celého světa, ale jeho Otec ustanovil, aby prolil všechnu svou krev, až přijde čas.

Ať tě, Bože, velebí národy, ať tě velebí každý národ!⁽³⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. Gal 4,8; ⁽²⁾ srov. Gal 4,15;

⁽³⁾ Ž 67,6.

Blahoslavená Marcelina Darowská

Ke svatosti dospívá každý světec. Někteří dokonce ještě předtím dospívají k víře. A někteří zase k poznání svého povolání. Tak jako bl. Marcelina Darowská, která nejprve musela zakusit bolest ze ztráty a až poté se vrhnout do vynikajícího díla spočívajícího ve vedení dětí a mladých k Bohu a vlastenectví. Bůh byl pro ni cílem nadřazeným všemu ostatnímu v každém lidském životě a člověk měl v jejích očích celý svůj život tomuto cíli podřídit. Ona jakožto vychovatelka pak měla své svěřence v poznávání Boha doprovázet.

Pocházela z polské zemanské rodiny Kotowiczů, která vlastnila rozsáhlé pozemky v dnešní východní Ukrajině. Současné geografické poměry však nesmíme brát v potaz, tato oblast byla chápána jako součást Polska, lépe řečeno byla tak chápána, dokud existovalo Polsko jako samostatný stát, než si je koncem 18. století mezi sebe rozdělily Rakousko, Prusko a Rusko. Szulaky, kde přišla Marcelina 16. ledna 1827 na svět, patřily do záboru třetí z jmenovaných mocností.

V polských šlechtických rodinách bylo naprostou samozřejmostí vedení k patriotismu. Marcelina své vlastenectví ne skrývala, a to ani v Oděse, kam ji rodiče poslali, aby si doplnila vzdělání. Naopak, dávala je najevo dosti zřetelně.

V roce 1849 se na otcovo naléhání provdala za šlechtice Karla Darowského, ačkoliv původně uvažovala o vstupu do kláštera. Během tří let manželství dal mladý pár život dvěma dětem – Josefovi a Karolíně. Marcelina vytvořila rodinné prostředí takového rázu, že se Karel nechal slyšet: „*Jsem tak šťastný, že to nemůže trvat věčně.*“ Nemýlil se. Nedlouho po narození druhého dítěte onemocněl na tyfus a tato choroba ho také připravila o život a Marcelinu o rodinné štěstí, zvláště když rok po Karlovi skolila jiná zákeřná nemoc, záškrt, i jejího synáčka Josefa.

„Když jsem klečela u katafalku, proniknuta bolestí, avšak přesto přese vše klidná,

opětovně jsem měla pocit znehybnění, ale už ne pro lidské štěstí jako dříve (poněvadž to nebylo pro mne), ale pro cestu tímto světem, po níž jsem kráčela. Uvnitř jsem jakoby z vnuknutí pocítila, že se mám vydat po cestě zasvěceného života. Po cestě, z níž jsem sešla, a krok, který jsem musela učinit, abych se na ni vrátila, byl provázen trním a stál mě hodně krve,“ vzpomínala později na přelomový okamžik svého života.

Marcelina se svým manželem Karlem Darowským

Snad aby se po dvou těžkých ranách osudu duševně zotavila, poslali příbuzní Marcelinu do Paříže a poté cestovala ještě do Říma. Na této okružní cestě po jižní Evropě se seznámila s trojicí lidí, kteří měli zásadní vliv na budoucí osudy mladé vdovy, vnitřně již rozhodnuté obléct řeholní hábit. K tomuto rozhodnutí vydatně přispěla i událost v jednom římském kostele, kde Marcelina dlela na modlit-

Blahoslavená Marcelina Darowská

bách. „*Pojď za mnou, neboj se, já tě povedu,*“ zaslechla náhle tajemný hlas, o jehož původu nemusela vůbec pochybovat.

Co se týče dříve zmiňovaných tří důležitých lidí v Marcelině životě, byla to v první řadě Josefína Karská, jen o něco málo starší žena už nějaký čas uvažující o založení nové kongregace, jejíž poslání by spočívalo v edukaci Polek po strance intelektuální, morální a náboženské. Společně začaly pokládat základní stavební kameny takto zaměřené řeholní rodiny. A pak také dva kněží – P. Alexandr Jelowiecki a P. Jeroným Kajsiewicz, kteří jako dočasní Marcelinini duchovní vůdcové pomohli této ovdovělé ženě najít její místo v církvi svaté, respektive naplnit její a Josefínu představu o konkrétní podobě služby. Pomohli jí už jen tím, že ji seznámili právě s Josefínou Karskou. Pod jejich vlivem ale dospěla k daru živé víry a k přesvědčení, že pouze obrozením duší a katolickým smýšlením může dojít k obrození polského národa. Současně viděla velký význam v rodině, která, „*je-li postavená na Bohu, může být základem nové společnosti*“.

V roce 1857 složila do rukou P. Jeronýma soukromý slib čistoty, což byl první krok k pozdějšímu vstupu do zasvěceného života. Josefína obdržela povolení spolu s ní a ještě s jednou mladou ženou žít na via Paolina 30 ve formující se kongregaci. Marcelina však byla nucena odjet domů, aby vyřídila majetkové záležitosti týkající se především její dcery Karolíny, již chtěla odkázat jakožto budoucí řeholnice

Liturgická čtení – dokončení ze str. 18

pověděno. Všichni, kdo to slyšeli, podivili se tomu, co jim pastýři vyprávěli. Maria však to všechno uchovávala v srdci a rozvažovala o tom. Pastýři se zas vrátili. Velebili a chválili Boha za

všechno, co slyšeli a viděli, jak jim to bylo řečeno. Když uplynulo osm dní a dítě mělo být obřezáno, dali mu jméno Ježíš, jak ho nazval anděl, než byl počat v mateřském lůně.

své jmění, a pak se vrátila zpět. Doma se musela potýkat s neporozuměním a s celou sérií úskalí, ať již v podobě deřina onemocnění, nebo s nesouhlasem rodiny, bránící jí učinit kroky k zasvěcenému životu. K tomu všemu se přidružily překážky vnitřního charakteru. Po celou dobu na vlastní pěst praktikovala v okolí projevy charismatu, jež mělo být vlastní jí samotnou zakládané kongregaci – můžeme to nazvat nábožensko-společenskou osvětou mezi tamním chudým obyvatelstvem. To po počáteční nedůvěře v „prapodivné panské výmysly“ své pochyby brzy ztratilo a chovalo Marcelinu ve velké úctě.

V lednu roku 1861 pak na radu P. Jeronýma převzala v Římě vedení komunity sester Neposkvrněného početí Panny Marie, jak kongregaci s Josefínou (ta dva roky poté zemřela) nazvaly. Roku 1862 přenesla Marcelina Darowská se souhlasem papeže Pia IX. sídlo kongregace do Jazlowce, ležícího nedaleko Lvova, ježto se domnívala, že na území někdejší vlasti má její kongregace působit. Papež jí to potvrdil slovy: „*Tato kongregace je pro Polsko.*“

Postupně díky přílivu nových adeptek vyrůstaly nové domy kongregace, v nichž sestry vzdělávaly polské děti a vedly je k úctě k Bohu a vlasti, aby byly dobrými katolíky a Poláky – v Nižnově nad Dněstrem, Nowém Saczi, Slomi či Szymanowě. Nešlo však o žádnou idylku, jak to na papíře může vypadat. Ve Slonimi působily sestry tajně, neboť ruské úřady se na je-

ích počínání probouzející lásku k Polsku dívaly nevraživě, a takové povolení ke zřízení nového domu v Szymanowě, obci poblíž Varšavy, se dá v tehdejších poměrech vnímat jako malý zázrak.

Matka Marcelina oplývala jedinečným vychovatelským a organizátorským talentem. Kladla důraz na vedení k zodpovědnosti, samostatnému myšlení a individualitě svých sester – svěřenkyň, ale

i vychovávaných dětí, neboť podle jejího přesvědčení vede ohlížení se na druhé a jejich mínění při formování vlastní osobnosti k promrhání svěřených hřiven a je velkým pochybením. Nesmíme to ovšem chápat dnešní optikou, kdy se vedení k samostatnému myšlení rovná vedení k svévoli, vymykání se řádu a poskytování volného pole pro ohýbání pravdy.

Primát Boží, pravda, vzájemná důvěra a nezištnost. Tak nazvala Marcelina stěžejní prvky výchovy dětí, jimž měl dům sester sloužit za příklad, který učí a přitahuje. „*Láska je jedinou zbraní na vše, jedinou zbraní proti těžkostem, jediným pro-*

středkem k uskutečnění dobra,“ říkala. V této lásce chtěla vytvářet „*království Boží na zemi, kde by se v plném slova smyslu žilo pro Boha a s Bohem, kde by se žilo podle Boží vůle a pod jeho vládou.*“

Nezaměřovala se výlučně na šlechtické děti. Úkolem Kongregace Neposkvrněného početí Panny Marie bylo starat se o vesničany a sirotky. Sestry pro děti otvíraly bezplatné školy, pořizovaly jim zadarmo i školní potřeby, mnohým také jídlo a ošacení. Jejich cílem byla výchova dívek v obyvatelky Božího království, což neznamenovalo pouze formaci rozumovou a vnější, ale zejména morální, tudíž vytváření pravé křesťanské ženy, matky, paní domu, občanky vlasti.

Jak na Marcelininu činnost nahlíželo její okolí, zvíme z dopisu nejslavnějšího polského romanopisce – Henryka Sienkiewicze, jenž jí ke konci jejího života adresoval mj. tyto řádky: „*Naučilas je milovat Boha a rodnou vlast, cítit vše, co je velké, ušlechtilé a nešťastné, proto Tě velký a nešťastný národ ocenil a uctil. Dovol i mé hlavě, by se před Tvými zásluhami sklonila, dovol mi, abych Ti složil patřičný hold za tuto Tvou dlouholetou práci, tak důležitou pro naši společnost a požehnanou ve svých skutcích.*“

A jak slavnému autorovi *Quo vadis*, *Potopy* či *Pana Wołodzyjowského* chválená řeholnice odpověděla? „*Nehledím na ovoce naší práce, vždyť nepatří nám. Pokud nějaké je, patří Bohu a také této milované rozervané vlasti.*“

Marcelina opakovaně kladla důraz na to, že nemá žádné zásluhy na vzniku, rozkvětu a dobrém díle kongregace. „*Já jsem jen pero písčícího. Kongregaci vede Bůh,*“ prohlašovala. Vedl i její vnučku, která do kongregace také vstoupila.

Poté, co 5. ledna 1911 v Jazlowci zesnula, ujal se pohřebních obřadů arcibiskup Józef Teodorowicz. Nad jejím hrobem krom jiného řekl, že pokud by se měl její život charakterizovat jednou větou, použil by k tomu výrok sv. Pavla: „*Už nežiju já, ale žije ve mně Kristus.*“ Vzápětí dodal: „*Skutečně, ona na Krista nejenže upřeně pohlížela, nejenže ho milovala, ona s ním byla především spojena a on s ní byl jedno – on v ní žil a skrze ni působil.*“

Jan Pavel II., její spolurodák na papežském stolci, Marcelinu Darowskou 6. října 1996 beatifikoval.

Blahoslavená Marcelina Darowská se spolusestrami a dětmi

Josef – muž adorace

Svatý Josef – hlava Svaté rodiny – ten, jehož pohled vždy směřoval na Pána Ježíše a Pannu Marii a od něhož se můžeme mnohému naučit. Především se však můžeme od něho učit tomu, jak se klanět. Málokdo napodoboval svatého Josefa v adoraci tak horlivě jako svatý Petr Julián Eymard, francouzský zakladatel eucharistiánů, který o adoraci často rozvažoval, o čemž svědčí i následující meditace.

Slovy se nedá popsat dokonalost jeho adorace... Jaké pocity musel prožívat svatý Josef během šesti měsíců, kdy si vzal svoji snoubenku Marii k sobě, jelikož měl skrytého Boha ve své bezprostřední blízkosti, před svým duchovním zrakem... Dalo by se vůbec pochybovat o tom, že Josef se často klaněl Ježíši, skrytému v Marii, v čistém bohostánku? Nikdo nedokáže popsat adoraci této vznešené duše. Nic neviděl, ale přece věřil... Tak je to i s tebou. Tvoje víra musí pod rouškou chleba a vína vidět našeho Pána.

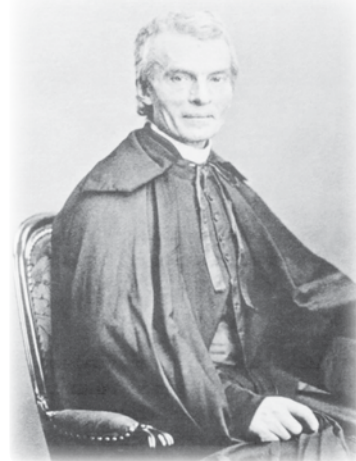
Pros svatého Josefa o jeho živou, vytrvalou víru. V naší blízkosti máme také my stejné bohatství, jaké měl Josef v Nazaretě, máme našeho Pána v Nejsvětější svátosti, jenomže naše ubohé oči ho nedokážou vidět. Staňme se zvnitřněnými dušemi, protože potom budeme vidoucí. Do Srdce našeho Pána nemůžeme vstoupit žádným lepším způsobem než přes svatého Josefa. Ježíš a Maria se mu chtějí od-

platit za jeho obětavou péčí, jsou mu za ni vděční. Jejich největší radostí je splnit mu i to nejmenší přání. Dovol tedy Josefovi, aby tě uvedl do nejvnitřnější svatyně eucharistického Ježíše.

Můžeme jen žasnout nad vírou svatého Josefa... V Betlémě se musí spokojit se stájí, kde se má narodit vtělené Slovo. Krátce nato byl nucen utéct, aby zachránil Boží Dítě... Všechny tyto útrapy však jen posílily jeho víru.

I když viděl pouze bídu a chudobu, jeho víra pronikla za závoj a objevila skrytého Boha v podobě malého, slabého dítěte... A tak Josef skláněl srdce i mysl v dokonalé adoraci. Napodobuj jeho víru, když klečíš před pokorným, obnaženým Kristem v Eucharistii... klaněj se skrytému Bohu... přinášej obět svého srdce a myslí, nejkrásnější hold tvé víry.

V Nazaretě byly Josefovy dny naplněny nezbytnou prací, a ta ho na jistý čas nutila vzdálit se od božského Dítěte. Tehdy ho zastupovala Maria. Když se však večer

Svatý Petr Julián Eymard (1811–1868) se pod vedením Panny Marie stal hluboce duchovním a dobrotivým knězem, pro něhož se Ježíšova eucharistická přítomnost stávala stále pevnějším středobodem jeho života. Jako 28letý vstoupil k maristům a ve Francii inicioval vznik četných sdružení a míst adorace. Po šestnácti letech však s těžkým srdcem opustil svoji kongregaci, aby na Boží podnět založil vlastní řeholní řád eucharistiánů. Jejich apoštolátem je prostřednictvím adorace šířit „na zemi eucharistické království Krista“. P. Eymard pochopil, že „svatá Eucharistie není pouhým životem křesťana jako jednotlivce, ona je také životem národů... Staletí jdou vpřed, anebo stagnují, ba dokonce směřují zpět – podle toho, v jaké míře se uctívá Nejsvětější svátost.“

vrátil domů, strávil celou noc v adoraci – bez únavy, plný radosti, že může rozjímat nad skrytým bohatstvím Ježíšova božství. Jeho víra pronikla hrubým oděvem Dítěte, až se dotkla Ježíšova nejsvětějšího Srdce. V hluboké adoraci se sjednotil s mimořádnými milostmi každé události v Ježíšově životě. Klaněl se našemu Pánu v jeho skrytém životě, v jeho umučení a smrti a již napřed se klaněl eucharistickému Kristu v jeho svatostánkách. Neexistovalo nic, co by náš Pán mohl skrýt před svatým Josefem. Náš Pán svého pěstouna doslova zasypal milostmi. Od svatého Josefa si mohou vyprositi zvláštní milosti ti, kdo se klanějí Pánu v Nejsvětější svátosti... Důvěřuj, velmi důvěřuj svatému Josefovi! Vyber si ho jako patrona a vzor pro svůj osobní život adorace!

Z Vítězstvo Srdca přeložil a upravil -dd-

O slavnosti Zjevení Páně

Kázání 33

I. Když jsme byli ještě hříšníky, Kristus přišel, aby nás zachránil

Přestože jsem přesvědčen, milovní, o tom, že jistě víte, co dnes slavíme, a že slova dnešního evangelia vám to připomněla, z mé strany by však nemělo být nic opomenuto, a řeknu tedy, co Pán vložil do mých úst – aby naše radost v srdcích mohla být upřímnější a měla za následek, že naše slavení svátku je lépe pochopeno. Božím prozřetelným milosrdenstvím bylo ustanoveno zachránit hynoucí svět v tomto pozdním čase a přinést spásu skrze Ježíše Krista; neboť již dlouho byly všechny národy odkloněny od bohoslužby pravému Bohu a stejně i vyvolený národ izraelský téměř všechen odpadl od ustanovení Zákona, aby tak všichni byli uvězněni hříchem a on se mohl smilovat nade všemi. Všude se přestupovala spravedlnost a celý svět byl vydán marnivosti a špatnosti, a jestliže by Boží moc nepozdržela svůj soud, celé lidstvo by bylo odsouzeno k zatracení. Avšak prokletí bylo proměněno v odpuštění, a aby velikost milosti mohla být více zřejmá, zalíbilo se Bohu zjevit tajemství odpuštění hříchů lidstva v čase, kdy se nikdo nemohl chlubit svými vlastními zásluhami.

II. Tři mudrci z východu jsou naplněním příslibení Abrahámovi

Zjevení tohoto nepopsatelného milosrdenství, milování, se událo v době, kdy Herodes vládl nad zemí Judeou, kde právoplatné nástupnictví králů selhalo a moc nejvyššího velekněze byla potřena a vlády se ujal jiný, aby tak povstání pravého Krále mohlo být poznáno podle proroctví: „Juda nikdy nebude zbaven žezla ani palčátu, jenž u nohou mu leží, dokud nepřijde ten, který z něho vzejde; toho budou poslouchat lidská pokolení.“ (Gn 49,10) Tento Král, který nastoupí, byl přísliben patriarchovi Abrahámovi, že nebude počat tělesně, ale živou vírou; a byl proto přirovnán k nesčítným hvězdám na nebi, a že jako otec všech národů bude skládat nádeji ne v potomka pozemského, ale nebes-

kého. A proto, aby bylo utvořeno slíbené potomstvo, dědicové, kteří byli přirovnáni ke hvězdám, jsou vzbuzeni východem nové hvězdy, nebe se tím pak mohlo stát svědkem této události. Hvězda jasnější než ostatní přiměla mudrce, kteří dleli na východě, aby ji následovali; a pro tuto záři a podivuhodné světlo tito mužové, kteří nebyli nevědomí v pozorování oblohy, porozuměli důležitosti tohoto znamení: bylo to jistě na pokyn Božího vnuknutí, aby tak velké tajemství nebylo před nimi skryto, a co bylo neobvyklé jejich očím, nezůstalo zahaleno jejich myslím. Jinými slovy, svědomitě splnili svou povinnost a obstarali si takové dary, kterými by uctili toho Jediného, a mohli tak prokázat svoji víru v jeho trojí úřad: darem zlata uctili Krista jako Krále, darem myrhy jako člověka a darem kadidla jako Boha.

III. Vyvolený lid již není ten židovský, ale věřící ze všech národů

Takto tedy přišli do hlavního města království Judea a v královském městě hledali toho, o kterém zvěděli, že se narodil jako Král. Herodes byl znepokojen: bál se o svou bezpečnost, třásl se o svou moc. Ptal se kněží a učitelů Zákona, co Písmo předpovědělo o narození Krista. Zjistil, co bylo prorokováno: pravda osvětila mudrce, nevěřící zahanbili znalce Zákona; Izrael podle těla neporozuměl slovům, neviděl, na co poukazují; znali stránky Písma, avšak jejich slovům nevěřili. Kde

HYMNUS NA MATKU BOŽÍ

Dante Alighieri

Panno a Matko,
Dcero svého Syna,
z všech tvorů největší
a též nejpokornější,
věčného úřadku
ty předurčený Cíli,
jen skrze Tebe lidská přirozenost
nabyta tak velké vznešenosti,
že Tvůrce sám
se pranic nezastyděl
být lidským tvorem
ve Tvém čistém těle,
kde se rozhořela ona láska,
skrz jejíž žár nám
v tomto věčném míru
vykvetl zde
ten nejkrásnější Květ.
Jsi nám poledním světlem
lásky k bližním,
zde dole naděje jsi vždy tím
nejživějším zdrojem.

je vaše chloubka, ó Židé? Kde je váš původ z Abraháma? Nestala se vaše obrázka neobřízkou? (srov. Řím 2,25). Hle, větší slouží menšímu (srov. Gn 25,23), a čtením smlouvy, kterou zachovávejte pouze podle litery, stali jste se otroky narozeného, který vzešel z vyvoleného národa. Necht' je tedy plnost národů přičleněna do rodiny patriarchů, ano, ať je přičleněna a ať synové zaslíbení přijmou v Abrahámově potomku požehnání, které jeho synové podle těla odmítli. Ve třech mudr-

cích ať všichni lidé uctívají Stvořitele světa; a ať Bůh je znám nejen v Judeji, ale na celém světě, aby bylo všude jeho jméno proslaveno. Tak důstojnost vyvoleného národa byla odebrána a dána nevěřícím v jejich potomstvu a byla dána všem skrze víru.

IV. Zabití Mlád'átek a následný útěk Krista přinesly pravdu do Egypta

Nyní, když mudrci uctili Pána Ježíše a zakončili své klanění, podle varování ve snu se vrátili jinou cestou, než přišli. Neboť se slušelo, když nyní uvěřili v Krista, nekráčet po stejné cestě jako ve svém dřívějším životě, ale po nastoupení na novou cestu bylo zcela na místě, aby se vyvarovali chyb, které opustili; a byla to také obrana proti Herodovu plánu, který pod rouškou vzdání úcty osnoval bezbožný plán proti narozenému Jezulátku. Tedy, když jejich odchodem jinou cestou byly lstivé naděje zmařeny, králův hněv vzrostl k větší zúrivosti. Po určení času, o kterém se zmínili mudrci, vylil si svou krutou zlost na všech chlapcích v Betlémě a nechal pobít všechna nemluvnata, která tak vstoupila do nebeské slávy, a myslel si, že pokud bude zde každý chlapec usmrčen, Ježíš Kristus také. Avšak ten, který odložil prolítí své krve pro vykoupění světa na jiný čas, byl svými rodiči přinesen do Egypta, a tak spatřil starověkou kolébku židovského národa, a tím v síle větší prozřetelnosti vykonal úřad pravého Josefa. Tedy: Chléb života a pokrm věčný sestoupil z nebe a odstranil ten nejhorší hlad, ve kterém mysl Egyptanů vězela, tedy v nedostatku pravdy, neboť zde jako první byl zabit velikonoční beránek jako symbol znaku Kříže a Pánova utrpení.

V. Slavme tento svátek jako vděční synové světla

Poučení tedy, moji milovaní, těmito tajemstvími Boží milosti, slavme s odvodněnou radostí den počátku výzvy celému lidstvu: tedy vzdávat díky milosrdnému Bohu, který „vás připravil k účasti,“ jak říká Apoštol (Pavel), „na dědictví svatých ve světle. On nás vysvobodil z moci tmy a přenesl do království svého milovaného Syna.“ (Kol 1,12-13) Neboť jak Izaiáš předpověděl: „Lid, který chodí v temnotách, uvidí velké světlo; nad

Celosvětová síť modlitby s papežem ČESKÁ REPUBLIKA

Apoštolát modlitby tvoří celosvětovou síť modliteb, která spojuje všechny křesťany s papežem Františkem a jeho záměry. Připojte se k rodině služebníků v Apoštolátu modlitby, kteří velkodušně nabídnou svůj život, práce a modlitby Kristu Veleknězi. Každý měsíc je za vás sloužena mše svatá.

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti. Duch Svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to vše přináším jako svou nepatrnou oběť zejména na úmysly Svatého otce a našich biskupů:

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA LEDEN 2023

Úmysl papeže: Za vychovatele

Modleme se za vychovatele, aby byli věrohodnými svědky tím, že učí bratrství, a ne soupeření, a pomáhají zejména těm nejzranitelnějším mladým lidem.

Národní úmysl: Za volbu prezidenta

Modleme se, aby budoucí prezident České republiky přispíval ke svornosti lidí a prosperitě naší země.

*Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!
Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!*

těmi, kdo sídlí v zemi šeré smrti, zazáří světlo.“ (Iz 9,1) Rovněž řekl: „Hle, povoláš pronárod, který neznáš, pronárod, který tě nezná, přiběhne k tobě kvůli Hospodinu, tvému Bohu, za Svatým Izraele, který tě oslavil.“ (Iz 55,5). Tento den uviděl Abrahám a zaradoval se (srov. Jan 8,56), když porozuměl, že synové jeho víry budou požehnáni v potomku Kristu. A bylo mu předpovězeno, aby „posílen vírou vzdal čest Bohu v pevné jistotě, že Bůh je mocen učinit, co zaslíbil“ (Řím 4,20-21). O tomto dnu David zpíval v žalmu: „Všechny pronárody, tvoje dílo, se ti přijdou klanět, Panovníku, budou oslavovat tvoje jméno,“ (Ž 86,9) a také: „Hospodin dal poznat svoji spásu, zjevil před očima pronárodů svoji spravedlnost.“ (Ž 98,2) Toto se stalo, jak dobře víme, když tři mudrci opustili svou dalekou zemi a byli vedeni hvězdou, aby poznali a vzdali úctu Králi nebe a země, [Ta hvězda nepřestává nikdy svítit těm, kteří se dívají správně. A pokud mohla ukázat na

Krista, který byl ještě schován v nemluvněti, oč více ho může zjevit, když vládne ve své vznešenosti.]

A skutečně, jejich úcta nás vybízí k následování; tedy, máme, co je v našich silách, sloužit našemu milostivému Bohu, který nás zve všechny ke Kristu. A tak každý, kdo zbožně a čistě žije v církvi a směřuje svou mysl k tomu, co je nad námi, a ne k pozemským věcem (srov. Kol 3,2), do jisté míry svítí jako nebeská hvězda, a zatímco uchovává světlo svatého života, ukazuje mnohým cestu k Pánu. V tomto ohledu, moji milovaní, máme si navzájem pomáhat, abychom v Božím království, do kterého se přichází pravou vírou a dobrými skutky, svítili jako synové světla: skrze našeho Pána Ježíše Krista, který s Bohem Otcem a Duchem Svatým žije a kraluje po všechny věky věků. Amen.

*Zdroj: <https://www.newadvent.org/fathers/360333.htm>
Přeložila -hš- (Redakčně upraveno)*

Dobrá Voda, Kašperské Hory, Strašín a Sušice – pokladnice milostiplných příběhů

Šumava je jednou z nejkrásnějších lokalit naší země. Provoněné husté lesy i stezky, které nás zavedou do těch nejpůsobivějších zákoutí. A také spousta míst spojených s křesťanskou vírou, kam se již dlouhá léta ubírají poutníci. Některá na první pohled nejsou tak známá, ale významem dotvářejí mimořádnost naší země jako domoviny nepřeborného počtu poutních míst. Včetně následujících čtyř.

DOBRÁ VODA U HARTMANIC

Přijdeme-li do Dobré Vody u Hartmanic, nejspíš se neubráníme pocitu, že jsme na konci světa. A není to jen proto, že stejně jako ostatní poutní místa, která dnes představujeme, leží nedaleko hranic (konkrétně s Německem), ale i pro obklopení osady hustými šumavskými lesy.

Dobrá Voda, kde nežije ani 20 obyvatel, je částí města Hartmanice. První písemná zmínka pochází z roku 1602, do historie osady i poutního místa nicméně musíme zajít ještě mnohem hlouběji: o zhruba 600 let zpátky a k osobě blahoslaveného (někdy uváděno jako svatého) Vintíře.

Letopočet jeho narození se nejspíš nikdy nedozvíme, můžeme se jen ohlížet k pevně neurčenému roku v druhé polovině 10. století. Vintíř (v Německu, odkud pochází, Gunther) měl kořeny v knížecím rodě a příbuzensky byl svázán s bavorským vévodou a později římským císařem sv. Jindřichem II. a také s uherským vládnoucím rodem. V mládí tedy nedostatkem rozhodně netrpěl, naopak si měl plně užívat života u dvora.

Jeho pohled na svět se začal měnit počátkem 11. století. Svůj majetek údajně daroval a po pouti do Říma vstoupil do benediktinského kláštera. Po nějakém čase ale opustil i řeholní život a za službou Bohu se odebral do ticha a samoty a stal se poustevníkem.

Nejprve se zdržoval v bavorských lesích, až se přesunul na českou stranu Šumavy. Usadil se u hradu Rábí a později na vrchu Březník, který se vypíná nad dnešní osadou Dobrá Voda. A právě v těchto místech uznávaný misionář a diplomat roku 1045 zemřel.

Jeho zdejší věhlas byl podpořen především v souvislosti s pramenem vody. Už ve středověku byly objevovány její léčivé účinky, které se přisuzovaly i Vintířovu odkazu. Díky ní se stalo několik mimořádných událostí, které byly také zaznamenány – konkrétně v *Miraklbuch (Kniha zázraků)*.

Jeho zdejší věhlas byl podpořen především v souvislosti s pramenem vody. Už ve středověku byly objevovány její léčivé účinky, které se přisuzovaly i Vintířovu odkazu. Díky ní se stalo několik mimořádných událostí, které byly také zaznamenány – konkrétně v *Miraklbuch (Kniha zázraků)*.

Sv. Vintíř

Původní pramen, který zde mimochodem není jediný, se nachází v kapličce u kostela. A je spojen s nejslavnějšími časy zdejší poutní tradice. Zejména v 18. století sem přicházely tisíce poutníků, aby si na Vintířovu přímluvu vyprosili Boží milost.

Není tedy překvapením, že zmíněný kostel byl vystavěn právě v tomto období. Práce započaly roku 1706 zásluhou barona Františka Karla Villaniho. Probihaly ve třech etapách, přičemž ta poslední byla završena letopočtem 1777. Svatostánek vznikl na místě původní dřevěné kaple, která zde podle archeologických nálezů stála od 12. století.

Kruté časy chrám postihly zejména po druhé světové válce. V tomto období odsud byly vysídleni obyvatelé, čímž věhlas poutního místa, kam dříve přicházely zástupy, utrpěl. A zejména během komunismu sloužil všemu možnému, jen ne pro

Pramen a kostel svatého Vintíře v Dobré Vodě u Hartmanic

věřící duše – například jako stáj nebo vojenské skladiště.

To vše je ale našťastí minulostí, která byla navíc upozaděna krásnou událostí z roku 1995, kdy byl kostel při příležitosti 950. výročí od smrti Vintíře znovu vysvěcen. Dnes zde, v srdci přírody, můžeme najít rozvinuté duchovní centrum. Nejen s kostelem a kapličkou s pramenem, ale také s muzeem upomínajícím na židovského rabína Šimona Adlera, zemřelého v Osvětimi, či s Domem sv. Vintíře, neboli Domem českoněmeckého setkávání. Pro jeho účely byla roku 2002 zrekonstruována místní fara, aby sloužila především pro setkávání Čechů a Němců.

Tomuto spojení slouží i Vintířova stezka. Poutní cesta je dlouhá 162 kilometrů, začíná v Nideralteichu, kde se nachází klášter, v němž Vintíř zahájil řeholní život, postupuje Rinchnachem, kde světec klášter založil, a vede k hranicím s Českem. Za nimi poutník prochází šumavskými lesy a několika zdejšími obcemi. Její značení končí v Blatné, kde se ale můžeme napojit na Via Novu.

Svatý Vintíř byl na základě svého přání pochován v Břevnovském klášteře. Nicméně pro vyjádření úcty k němu je nevhodnější zavítat do Dobré Vody. Vždyť právě kostel v této osadě je jediným na světě, který ho má za svého patrona. A další motivací přijít sem představuje ještě jeden unikát: v interiéru se

Skleněný oltář v kostele svatého Vintíře v Dobré Vodě u Hartmanic

nachází oltář vážící zhruba pět tun, který je netradičně vyroben ze skla. V něm jsou pod Kristovým křížem sochy českých a německých světců.

Autorkou díla je sklářská výtvarnice Vladimíra Tesařová. Práce v kostele začaly v dubnu 2001 a trvaly osm měsíců. Stejný materiál posloužil i pro výrobu samostatné sochy sv. Vintíře, čtrnácti zastavení křížové cesty nebo betléma. Neobyčejnost a krásu pak dotváří tmavě žlutá až zelená barva skla, která má symbolizovat sepětí s Šumavou a připomínat tamní řeky a potoky v období tání sněhu.

KAŠPERSKÉ HORY

Zhruba 15 kilometrů od Hartmanické osady Dobrá Voda leží město Kašperské Hory. Domov zde nachází zhruba 1 400 obyvatel a jeho historie sahá do přelomu 12. a 13. století. Přitom je víc než pravděpodobné, že je ještě dávnější.

Kašperské Hory

Souvisí především s těžbou zlata, které zde bylo nalezeno už v dobách Kelťů, nicméně slavné časy jeho dolování hledáme ve zmíněném období. V tomto ohledu není náhodou, že název města pochází z výrazu Reichenstein, neboli Bohatá skála.

My však bohatství vidíme i jinde – v poutním kostele zasvěceném Panně Marii Sněžné. Přitom si musíme představit ještě jednu stavbu vztahující se k poutní tradici – nedaleko stojící kapličku Panny Marie Klatovské. Ta je pro vznik kostela důležitá. Byla vystavěna v 17. století a roku 1690 do ní byl manželi Annou a Jiřím Prunovými umístěn milostný obraz Panny Marie Klatovské, namalovaný na dřevě.

Ten se později stal předmětem jisté legendy. Ve zhruba 40 kilometrů vzdálených Klatovech žila se svými dětmi vdova, která dílo měla ve velké oblibě. Po její smrti se nejstarší z potomků vydal do svě-

KDY A KDE JSOU VÁNOCE

Z Brazílie

Pokaždé, když si dva lidé navzájem odpustí, jsou Vánoce.
Pokaždé, když najdete pochopení pro své děti, jsou Vánoce.

Pokaždé, když pomůžete nějakému člověku, jsou Vánoce.
Pokaždé, když se někdo rozhodne k lepšímu životu, jsou Vánoce.

Pokaždé, když se narodí dítě, jsou Vánoce.

Pokaždé, když se lidé milují čistou a hlubokou láskou, jsou Vánoce.

Pokaždé, když se lidé na sebe dívají s upřímností a s úsměvem, jsou Vánoce.

Protože se narodila Lásko.

Protože se narodil Pokoj.

Protože se narodila Spravedlnost.

Protože se narodila Naděje.

Protože se narodila Radost.

Protože se narodil Kristus, náš Pán.

ta a s sebou si vzal kopii tohoto milostného obrazu.

Při své pouti se zastavil v Kašperských Horách u kaple Panny Marie Klatovské. Odložil svůj batoh, když ho však chtěl zvednout, aby pokračoval v cestě, byl tak těžký, že s ním nedokázal pohnout. Pro radu si došel do města za děkanem. A ten mu řekl, aby nechal obraz na místě.

Z tohoto důvodu se zde postavila boží muka a do nich bylo dílo zavěšeno. Pověst poté pokračuje s odstupem doby. Projí-

Poutní kostel Panny Marie Sněžné

děl tudy čeledín s nákladem mouky. Právě u božích muk se jeho koně zastavili a nechťeli dál. Muž se rozčlil a bičem šlehl do obrazu – a na něm se objevily kapičky krve.

Kaple Panny Marie Klatovské

Čeledín se zděsil, utekl a při úprku se zabil. Jeho smrt ale jako by dodnes byla daní za to, že právě touto událostí se zde začalo rodit poutní místo. A to velmi navštěvované. Zpráva se totiž rozkřikla a poutníci sem začali přicházet ve velkých zástupech. Především proto, aby spatřili zázrak v podobě krvácejícího obrazu.

Bylo jen otázkou času, kdy pro ně bude nutné postavit větší kostel. Vznikl nad kapličkou, a jak již bylo řečeno, zasvěcen byl Panně Marii Sněžné. Nikoliv náhodně, při jednom z výročí byla střecha hustě zasypaná sněhem. S pracemi se začalo roku 1850, jenže po třech letech bohužel nepostačovaly finance. Stavba byla zastavena a dokončena až roku 1867. Dvouvěžový chrám byl vysvěcen 5. srpna následujícího roku.

Právě na toto datum se zde konají hlavní poutě k Panně Marii Sněžné. Mimo chodem, v románu *V ráji šumavském* o nich vypráví i známý spisovatel Karel Klostermann (1848–1923).

STRAŠÍN

„Panenko Maria Strašenská, co na Tvou pouť jsem se těšival!“

Karel Klostermann jako šumavský bard ve svém díle zmínil i další zdejší poutní místo, a sice Strašín. Pro něj zavítáme do obce, kde žije něco málo přes 300 obyvatel a jejíž oficiálně zaznamenaná historie se datuje od 25. března 1254.

A to nejen historie obce, ale také zdejšího trojlodního kostela. S jeho vznikem souvisí několik příběhů. V tom prvním měl podle rozhodnutí místních nejprve stát na vrchu s názvem Vůsí. Jenže čas-

ti staveb, které na něm přibyly, se záhadným způsobem přesunuly na kopec Hůrka.

Neobyčejné události tehdy dotvořila také mlha doplněná o vítr a zahřmění. Po něm byla údajně viděna Panna Maria, jak přenáší kvádry, na základě čehož byl kostel postaven na místě, které si takto vyvolila ona samotná.

Dějiny poutního místa ale podobně krásné příběhy vydávají dál. Zmíňme si ten z období husitských válek. Tehdejší správce kostela patřil mezi stoupence Jana Žižky a poslední záležitostí, kterou by povoloval, byly mariánské poutě. Při jedné slavnosti zamkl kostel, ke kterému později přišli poutníci z blízkých Nezamyslic. Nemohli dovnitř, a tak si klekli před bránu na zem a začali odříkávat mariánskou modlitbu. V tom se dveře samy od sebe otevřely a poutníci vešli dovnitř. V kostele navíc hořely svíce.

Ještě v 15. století došlo k jiné významné události, a sice k přestavění svatostánku v pozdně gotickém slohu. Skromnější kostelík byl tehdy rozšířen právě na trojlodní chrám. Interiér obohatila také socha Madony, kterou sem věnoval Půta Švihovský, mimo jiné někdejší majitel hradů Švihov a Rábí. Tato socha v průběhu dalších dějin získala ochrannou funkci a v rámci okolního kraje ji můžeme označovat za palladium. A to pro příští dlouhá léta, kdy k ní přicházeli nebo se k ní na dálku utíkali prosebníci se svými trápeními. Velmi smutnou skutečností pak zůstává, že socha byla zničena v roce 1990.

Nebylo to ovšem pouze vypodobnění Bohorodičky, co podnítilo zdejší poutní tradici. Ta má kořeny také v zázraku, kdy

se Panna Maria s malým Kristem v náručí zjevila knězi. Přitom udělala důlek ve skále, z něhož začala proudit voda, která se postupně začala vyznačovat léčivými účinky – především ve spojitosti s očima. Nutno ještě dodat, že jiné znění příběhu hovoří o tom, jak se jistý poustevník modlil k Panně Marii a prosil, aby ji mohl vidět na vlastní oči. Bohorodička s Ježíškem v náručí se mu ukázala a na tomto místě vznikl zmíněný důlek s prýstící vodou.

Podoba legendy se tokem času mění a není bez zajímavosti, že v několika verzích je jak do osoby kněze, tak poustevníka pasována jedna z největších místních osobností. Farář Martin Rezek Strakonický působil ve Strašíně v období 1550–1582. Jeho domovem byla obyčejná chýše stojící u kostela. V ní spal na zemi či na prkně podloženém kameny. Tím jenom prokazoval tíhnutí k poustevnickému životu, v příhraničním kraji s odkazem na sv. Vintřire značně rozšířenému.

Historikové mu také připisují roli proroka, především v tom, že hovořil o několika válkách, které později přišly, a také o vítězství katolické víry. Ačkoliv to se naplnilo až za delší čas po jeho smrti bitvou na Bílé hoře, pro její záchranu toho sám udělal hodně.

Na koni objížděl okolí a jako misionář vracel obyvatele mezi katolíky. Nikdy se také netajil tím, že velmi ctí Pannu Marii. Zemřel roku 1589.

Velkého rozkvětu poutní místo ve Strašíně dožilo v době baroka. Nejenže kostel Narození Panny Marie se proměnil do tohoto slohu. Místo se stalo také součástí trasy Praha-Stará Boleslav,

Kostel Narození Panny Marie, Strašín. Trojlodní barokní stavba.

kdy vyobrazení Panny Marie Strašinské byla věnována jedna ze 44 kaplí této slavné poutní cesty.

Vrátíme-li se pak ještě k významným osobnostem spojeným se Strašínem, jednu máme také v novodobých dějinách. Od roku 1970 zde působil P. František Daniel Merth. Byl zároveň básníkem, pro jeho názory jej za komunistického režimu několikrát věznili a také mu bylo odíráno vykonávat kněžskou službu.

SUŠICE

Čtvrté poutní místo, které si tentokrát zmíníme, je zasvěceno té nejpovolanější bytosti, která nás provází každým naším krokem: strážnému andělovi.

Nad Sušicí, kde žije zhruba 11 000 obyvatel, se tyčí vrch Stráž, odkud v minulosti hlídači střežili klid a pokoj města. A ten korunuje barokní kaple Anděla Strážce, lidově nazývána Andělíček.

Kaple svatého Anděla Strážce, Sušice

Na jejím vzniku se podílel jedovatý had. Na zmíněném vrchu se obtočil kolem nohy malého chlapce, který se pochopitelně vyděsil. Ve chvíli největšího strachu ale spatřil anděla. Ten se k němu sklonil a v tom momentě had zmizel. A právě na základě této události a v souvislosti s věděkem místních, spojeným s úctou k strážnému andělovi, vystavěli kapli.

Není to však jediný příběh, který se ke stavbě váže. V dalším byl sušický voják křivě obviněn z vraždy bohatého muže. V noci předtím, než jej měli zastřelit, se vroucně modlil ke strážnému andělovi. Ten se mu zjevil a přenesl ho na Stráž. Další pověst pak vypráví o ženě, která pocházela ze Sušice. Při návratu z poutě domů usnula. Zdálo se jí o andělech, kteří třímali kosy a jimi od města odháněli

mor. Ve snu viděla také Pannu Marii, která ji varovala, aby se kvůli morové nákaze nevracela. Následovaly však prosby, aby Sušice byla ušetřena. Bohorodička s tím souhlasila a žena pak vydala velkou částku peněz na stavbu kaple, která vyrostla na místě zjevení, tedy na Stráži.

Ať už vznik svatostánku zapříčinil kterýkoliv z těchto příběhů, bezpečně víme, že pod založením je výrazně podepsán kvadrián kapucínů P. Ladislav Bílinský. Stavba trvala dva roky a slavnostního svěcení se dočkala 3. srpna 1683.

Poté uplynulo více než padesát let a areál byl rozšířen. Stalo se tak roku 1735, kdy svatostánek doplnily ambity, spojené dalšími čtyřmi kaplemi, zasvěcenými sv. Janu Nepomuckému, sv. Floriánovi, sv. Maří Magdaléně a Panně Marii v souvislosti s Palladiem země české.

Smutné časy přišly v rámci josefínských reforem. Roku 1791 byla kaple zavřena, o osm let později ale příslušné úřady vyslyšely hlasy ke znovuotevření. V průvodu se sem navrátil také slavný obraz Anděla Strážce.

Během celých dějin poutního místa došlo k několika rekonstrukcím. K největší roku 1882, při 200. výročí založení kaple. Ta tehdy dostala neorománský vzhled. Generální oprava se pak datuje na rok 1936, kdy se dokončilo rozšíření stavby, na jejímž půdorysu vznikla nová. Vysvěcena byla 6. září 1936 kardinálem a arcibiskupem pražským J. Em. Karlem Kašparem.

Poutní tradice zde trvá až do dnešních dnů a neustala ani během komunistické diktatury. Po celou dobu sem přicházely zástupy, které si co do početnosti nijak nezadají se slavnějšími českými poutními místy – například za rok 1908 je uváděno zhruba 10 000 poutníků. Oficiální poutní slavnost se koná začátkem září.

Kaple svatého Anděla Strážce, Sušice

Ať neseme radost, Pane, všem, jejichž život je osamělý, neradostný a prázdný.

Ať neseme útěchu všem, kteří nejsou schopni překonat smutek a utrpení.

Ať neseme pokoj těm, které utiskují spory a násilí, kteří nemají klidu, ani sami se sebou.

Ať neseme uzdravení těm, kteří jsou nemocní na těle a na duši.

Ať neseme svobodu těm, kteří musí žít pod vnějším nebo vnitřním násilím.

Ať neseme Tebe všem, kdo Tě ještě nepoznali, ale i těm, kteří se od Tebe odvrátili.

K tomu nám propůjč, Pane, sílu, trpělivost a milost, bez které nemůžeme dosáhnout ničeho.

K. Kaisig-Tkotz

Dlužno pak říct, že městečko Sušice má ještě jeden poutní kostel, a to sv. Felixe, s kapucínským klášteřem a s milostným obrazem Panny Marie Bolestné.

Milostiplné příběhy

Putujeme po cestách, které se vinou hustými šumavskými lesy, tedy perlou mezi přírodními krásami naší země, vybroušenou, když nás pěšiny zavedou na některé z poutních míst. Zdánlivě obyčejných; ale není to snad právě skromnost, která nás Bohu přibližuje výrazně? A co teprve při vědomí, že jsme na místě promodleném poustevníky?

Ovšem krásná a také odlehlá příroda není jedinou spojitostí čtyř míst zde uvedených. Dalším motivem, který se zároveň přidružuje i k většině ostatních takových lokalit v naší republice a vlastně i k těm za hranicemi, jsou příběhy. Krásné příběhy plné milosti, Božího doteku a také vítězství dobra nad zlem, daru zdraví nad nemocemi.

Právě ony zůstávají nejen v srdci člověka, ale hlavně v srdci a podstatě daného poutního místa. A v něm i napořád zakořenily, aby ho pomáhaly charakterizovat, aby opodstatnily víru v Boha a v to, že on jako jediný nám štědře vládne a může přinést i zázraky.

A za to bychom mu měli poutí vyjádřit úctu a oslavovat ho za to, co vše nám dává. Na těchto čtyřech šumavských poutních místech, vzdálených od sebe tak málo, že je můžeme navštívit i během jediného dne, je k tomu ideální příležitost.

Pondělí 26. 12. 2022

6:05 Buon giorno s Františkem **6:45** České Vánoce – Rakovnická 2018 **7:40** Cirkus Noeland: Roberto, Kekulín a vánoční přání **8:10** Bůh je s námi **9:50** Betlémy v pohraničí: Hledání Proboštovy a Wittigovy inspirace **10:15** Sedmihlášky: Já malý přicházím koledovat **10:30** Mše svatá ze svátku sv. Štěpána: Ostrava-Kunčičky, kostel sv. Antonína Paduánského [L] **12:20** Přejeme si... [P] **12:35** Grotosky Laurela a Hardyho: Dvojčata **13:00** Muzikanti, hrajte: Vánoční koncert DH Májovanka **14:05** Chléb z nebe **15:45** Betlém ve Španělské kapli v Novém Jičíně **16:00** V souvislostech **16:25** Život nikdy nekončí **18:05** Vánoční pohlázení (1. díl) [P] **18:50** Sedmihlášky: Já malý přicházím koledovat **18:55** Dobrodružství před kamerou **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [P] **20:10** Dokořán: S Marií Rottrovou [P] **21:00** Všechno, nebo nic – sestra Clare Crockett [P] **22:30** Bar u Josefa **0:05** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře: Vánoční speciál se souborem SĽUK – Vinšujeme vám... **1:25** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 27. 12. 2022

6:05 Noční univerzita: Naplnění času **7:20** Cirkus Noeland: Roberto, Kekulín, Adam a Eva **7:50** Bratr oheň: Sultán na mě čeká! **8:20** Apoštolové **9:40** V souvislostech **10:05** Všechno, nebo nic – sestra Clare Crockett **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Gramofon: aneb Hledáme písničku pro všední den **14:00** Bar u Josefa **15:35** Nebe nad hlavou [P] **16:00** Matka Tereza **17:35** Vezmi a čti: Prosinec 2022 **18:05** Grotosky Bustera Keatona: Frigo jako obětní beránek **18:30** Klapka: S Bohumilem Staníkem [P] **19:35** Přejeme si... **19:55** Pokoj vám!: Modlitba za mír **20:00** Štěpánští koledníci [L] **21:55** 100 metrů od ráje **23:35** V pohorách po horách: Gruň – Beskydy **23:45** Terra Santa News: 21. 12. 2022 **0:10** Hledání skrytých svatých míst: Kypr (2. díl) **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 28. 12. 2022

6:05 U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře: Vánoční speciál se souborem SĽUK – Vinšujeme Vám... **7:30** Strýček Emu: Návštěvy **7:40** Všem národům **9:00** Generální audience papeže Františka [L] **10:05** Sedmihlášky: Stojí kostelíček **10:10** V pohorách po horách: Soláň – Vsetínské vrchy **10:25** Letem jazzem: Jazzové Vánoce **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Grande Moravia Ladislava Pavluše: Tak jsou tady Vánoce **14:35** 100 metrů od ráje **16:20** ARTBITR – Kulturní magazín **16:35** Otec Pio **18:10** Na startu **18:40** Přejeme si... **19:00** Světlo v tmách – Vánoční koncert SBM: Brno, kostel sv. Janů [L] **20:45** Pokoj vám!: Modlitba za mír [P] **20:50** Faustyna – apoštol Božího milosrdenství **22:10** Cesta sv. Ignáce **23:45** Generální audience papeže Františka **0:10** Vánoční koncert skupiny Poutníci: Vánoce 2021 **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

TELEVIZE

DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

Čtvrtek 29. 12. 2022

6:05 Nebe nad hlavou **6:20** Hledání skrytých svatých míst: Kypr (2. díl) **7:15** Sněhurka a sedm trpaslíků: Divadlo Víti Marčíka **8:10** Vánoční ozvěny: Rybova Česká mše vánoční v podání dětí ZUŠ Hodonín a Senica **9:30** Dokořán: S Marií Rottrovou **10:15** Faustyna – apoštol Božího milosrdenství **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Muzikanti, hrajte: Vánoční koncert DH Májovanka **13:45** Generální audience papeže Františka **14:15** Cesta sv. Ignáce **15:55** Putování tučňáků **17:20** Vánoční Devítka **18:05** Svatá Kateřina Sienská **18:30** Grotosky Harolda Lloyd: O patro výš [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [P] **20:10** Černobyl na kolečkách [P] **21:45** Velký příběh o lásce: Hudební dramaturgie nejen vánočního příběhu **23:25** Znovu v Nazaretu: Archeologie a tradice Ježíšova města **0:25** Letem jazzem: Cole Albert Porter – zpívá Martin Chodúr **1:30** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 30. 12. 2022

6:05 Má vlast Praha-Žofín: J. J. Ryba: Česká mše vánoční **7:10** Matka Tereza **8:50** Klapka: S Bohumilem Staníkem **10:00** Černobyl na kolečkách **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Jak se stává betlém? **12:40** Grotosky Laurela a Hardyho: Laurel a Hardy v cizinecké legii [P] **14:05** Outdoor Films s Janou Henychovou: Běžet život se psy husky **15:40** Borotinské betlémy **16:00** Strýček Emu: Rodina **16:15** Na větrné hůrce **16:35** Moudrost mnichů: Fungující rodina **17:00** Mše svatá ze svátku Svaté Rodiny: Zlín, kostel sv. Filipa a Jakuba [L] **18:35** Mezi pražci (111. díl): Prosinec 2022 **19:20** Magazín Mary's Meals **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [P] **20:10** Bella **21:40** V pohorách po horách: Schareck – Vysoké Taury **21:55** Dafne **23:35** Jak potkávat svět: S Františkem Novotným **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 31. 12. 2022

6:05 Prague Cello Quartet a Filharmonie Bohuslava Martinů: Kongresové centrum Zlín **7:10** Poutníci času: S Janem Duškem **7:25** V pohorách po horách: Luční hora – Krkonoše **7:40** Noemova Archa **8:30** Cirkus Noeland (20. díl): Jak Šprfouchle nechtěl být Šprfouchletem **8:55** Strýček Emu: Návštěvy **9:05** Bratr oheň: Sultán na mě čeká! **9:45** Dafne **11:20** ARTBITR – Kulturní magazín **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Slovo na neděli: Slavnost Matky Boží Panny Marie [P] **12:25** Nebe

nad hlavou **12:45** Hroznolhotské radování (1. díl) **14:30** Grotosky Bustera Keatona: Frigo staví dům **14:55** Na křídlech andělů **15:20** Silvestr na faře **17:00** První nešpory ze slavnosti Matky Boží Panny Marie z Baziliky sv. Petra v Římě [L] **18:25** Poutníci času: Se Stanislavem Górou **18:40** V pohorách po horách: Zkamenělý zámek – Žďárské vrchy **18:50** Dokořán: S Marií Rottrovou **19:40** Přejeme si... **19:55** V souvislostech [P] **20:20** Pokoj vám!: Modlitba za mír [P] **20:25** Jitka Molavcová – Láska to (ne)jsou jen písmena: Recitál – cyklus komorních koncertů [P] **22:00** Přejeme si... Silvestrovský speciál [L] **0:00** Mše svatá z baziliky Nanebevzetí Panny Marie, Sv. Hostýn [L] **1:15** Silvestr v karanténě **2:30** Hroznolhotské radování (2. díl) **4:10** Cvrlikání SPECIÁL (76. díl): Spirituál kvintet.

Neděle 1. 1. 2023

6:05 Hledání skrytých svatých míst: Rhodos a Kea **6:50** Velký příběh o lásce: Hudební dramaturgie nejen vánočního příběhu **8:35** Slovo na neděli: Slavnost Matky Boží Panny Marie **9:10** Dobrodružství před kamerou **10:15** Vánoční revue k 60. výročí založení JKG [P] **11:15** Mše svatá ze Slavnosti Matky Boží, Panny Marie: Sv. Hostýn, bazilika Nanebevzetí Panny Marie [L] **12:30** Polední modlitba Sv. otce Františka [P] **12:45** Přejeme si... [P] **13:05** V souvislostech **13:25** Vánoční pohlázení (2. díl) [P] **14:20** Léto s liškou **16:00** Jitka Molavcová – Láska to (ne)jsou jen písmena: Recitál – cyklus komorních koncertů **17:30** Poutníci času: S Petrem Haluškou [P] **18:00** Sedmihlášky: Dyž Panna Maria **18:05** Animované biblické příběhy: Šalomoun **18:30** Strýček Emu: Nový rok [P] **18:40** Bratr oheň: Konečně v Palestině! [P] **19:10** Cirkus Noeland (9. díl): Roberto, Kekulín a karneval **19:35** Setkání: Jiří Carbol – dřevěný kostel sv. Antonína Paduánského na Prašivě **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [P] **20:10** Dvojče [P] **22:05** Gramofon aneb Hledáme písničku pro všední den **23:05** Generace naděje: Příběhy dětí Mary's Meals **23:40** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:00** Klapka: S Bohumilem Staníkem **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondělí 2. 1. 2023

6:05 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (1. díl): Autor a průvodce Marek Orko Vácha **6:25** Slavnostní koncert s inaugurací renovovaných varhan: kostel sv. Vojtěcha, Opava **8:15** Milosrdní bratři v Čechách a na Moravě **9:15** Outdoor Films s Tomášem Petřečkem: Na nejvyšší vrcholy světa **10:50** Mezi pražci (111. díl): Prosinec 2022 **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Gojdič – láska nadevšecko **14:05** Příběhy odvahy a víry: Ostrov Sachalin (15. díl): Expanze lásky **14:35** V pohorách po horách: Chabenec – Nízké Tatry **14:40** Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet – Pojďte, vraťme se k Hospodinu **15:35** V souvislostech **16:00** Dvojče **18:05** Sedmihlášky (4. díl): Vyletěla sojka **18:10** Divadélko Bubáček (16. díl): O pejskovi, kočičce a napraveném vlkovi **18:30** Pozdní sběr na Mohelnickém dostavníku 2015 (6. díl) **19:05** Grotosky Laurela a Hardyho: Představení **19:35** V pohorách po horách: Vítkovská vrchovina – Nízký Jeseník

19:45 Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír
20:30 K jádru věci [L] **21:35** Arcibiskup Jan – Quod dixerit vobis, facite [P] **22:00** ARTBITR – Kulturní magazín [P] **22:15** Kulatý stůl: Pomoc má mnoho tváří **23:40** Na startu **0:00** Cvrlikání (86. díl): Lucie Redlová **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 3. 1. 2023

6:05 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (2. díl): Autor a průvodce Marek Orko Vácha **6:25** V pohorách po horách: Vápeč – Strážovská hornatina **6:35** Má vlast: Vyšehrad **7:50** Biblická studna: S Martinou Viktorií Kopeckou **9:10** Kaplani naděje: P. Marcin Saj **9:25** Setkání: Václav Slavík – městské muzeum a stolová hora Vladař **9:35** V souvislostech **9:55** Jak potkávat svět: S Petrem Bende a Pavlem Helanem **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Dokořán: S Pavlem Fischerem **13:40** Krajčárka Mária Hnidková **14:05** Klapka: S Bohumilem Staníkem **15:10** Čas pro Malawi **16:00** Vánoční pohazení (2. díl) **16:45** Záraz v pralese **17:20** Libérie – Sen krejčího [P] **18:05** Sedmihlásky (82. díl): Na záhumňu + Sedí vrabček **18:10** Divadélko Bubáček (17. díl): Skřítek Hromdopolice **18:25** Bratr oheň: Konečně v Palestině! **18:55** Animované biblické příběhy: Šalomoun **19:25** Zpravodajské Noeviny: 3. 1. 2023 [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír **20:30** Buon giorno s Františkem [L] **21:15** Filipínské rugby – hra o život **22:05** Vánoční revue k 60. výročí založení JKG **22:55** Můj chrám: Kostel Panny Marie Královny míru, Praha-Lhotka a Josef Špaček **23:10** Hledání skrytých svatých míst: Rhodos a Kea **0:00** Večer chval: Živá modlitba a chvála – skupina Efad **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 4. 1. 2023

6:05 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (3. díl): Autor a průvodce Marek Orko Vácha **6:30** Zpravodajské Noeviny: 3. 1. 2023 **6:50** V pohorách po horách: Osoblažsko **7:00** Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet – Pojďte, vraťme se k Hospodinu **7:55** Mixtékové – Mezi náboženstvím a tradicí **8:25** Předání proutěného řemesla **9:00** Generální audience papeže Františka [L] **10:05** Portréty krajiny **10:30** Přešel jsem hranici **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Arcibiskup Jan – Quod dixerit vobis, facite **13:15** Továrna mezi vodami **14:05** K jádru věci **15:10** Poutníci času: S Petrem Haluškou **15:25** Storočnica veličána – Alexander Trizuljak **16:00** Zpravodajské Noeviny: 3. 1. 2023 **16:20** Hlubinami vesmíru s prof. Petrem Kulhánkem: Novinky z astronomie, 2. díl **17:05** Nic než národopis **18:05** Sedmihlásky: Stojí kostelíček **18:10** Divadélko Bubáček (18. díl): O sněhulácích [P] **18:25** Strýček Emu: Nový rok **18:40** Víra do kapsy: Neodřeže si kořeny **18:55** Grotosky Harolda Lloyda: On na Divokém západě **19:25** Terra Santa News: 4. 1. 2023 [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Adorace [L] **21:10** Noční univerzita: Církev v dějinách, dějiny v církvi [P] **22:15** Příběhy odvahy a víry: Ostrov Sachalin (15. díl): Expanze lásky **22:50** Pákistán –

Gawah **23:20** Bazilika s tajemným světlem (4. díl): Mučednická bazilika **23:35** Generální audience papeže Františka [P] **0:00** Nebojte se... **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 5. 1. 2023

6:05 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (4. díl): Autor a průvodce Marek Orko Vácha **6:30** Příběhy psané životem: Sen českého miliardáře **7:15** Obchod s migranty **7:45** Tak trochu jiný lyžák **8:05** Libérie – Sen krejčího **8:35** Terra Santa News: 4. 1. 2023 **9:10** V pohorách po horách: Vodopády Bílé Opavy **9:20** Setkání: Eva Rajchmanová – Slovácká chalupa v Dolních Bojanovicích **9:30** Kulatý stůl: Pomoc má mnoho tváří **10:55** Proměna duchovního malířství napříč staletími **11:15** Povzbudenia (1. díl): Lukáš Valach **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Má vlast: Vyšehrad **14:10** Generální audience papeže Františka **14:35** Hledání skrytých svatých míst: Rhodos a Kea **15:20** Bazilika Navštívení Panny Marie ve Frýdku **16:00** Zpravodajské Noeviny: 3. 1. 2023 **16:20** Benin – cesta návratu **16:35** Grotosky Laurela a Hardyho: Laurel a Hardy v cizinecké legii **18:05** Sedmihlásky (84. díl): Aj, co to hlásají **18:10** Divadélko Bubáček (19. díl): Vodník z proskovického rybníka **18:20** Ovečky: Křest Páně [P] **18:45** Nebe nad hlavou **19:00** Poletuchy: Na skok do Štramberka **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír **20:25** Jak potkávat svět: Sourozenci Klánští [L] **22:00** Paměť národa – Tváře vzdoru 1989: Petr Pospíchal [P] **22:10** Pod lampou [P] **0:15** Cvrlikání (29. díl): Žalozpěv **1:20** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 6. 1. 2023

6:05 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (5. díl): Autor a průvodce Marek Orko Vácha **6:25** Setkání citeristů v Lukově **6:45** Templetonova cena: Mysl a duch **7:40** V pohorách po horách: Žákova hora a Devět skal – Žďárské vrchy **7:55** K jádru věci **9:10** ARTBITR – Kulturní magazín **9:20** Malý Cambridge **9:42** Harfa Noemova: Jaroslav Krček **10:00** Mše svatá ze slavnosti Zjevení Páně: Řím, bazilika sv. Petra [L] **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:15** Dobrá obec Dobrá **12:39** Zachraňme kostely: Poutní kostel Navštívení Panny Marie ve Skocích u Žlutic **13:00** Pozdní sběr na Mohelnickém dostavníku 2015 (6. díl) **13:35** Zapomenuté Čako **14:05** Výpravy do divočiny: Ochranařská genetika **15:10** Buon giorno s Františkem **16:00** Velký příběh o lásce: Hudební dramatizace nejen vánočního příběhu **17:40** V pohorách po horách: Velký Roudný **18:05** Sedmihlásky (5. díl): My tři králové, jdeme k vám **18:10** Divadélko Bubáček (20. díl): Moje putování vesmírem [P] **18:20** Vánoční pohazení (3. díl) [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [L] **20:30** Noemova pošta: Leden 2023 [L] **21:35** Jak to vidí... [L] **22:40** V pohorách po horách: Boží hora – Žulovská pahorkatina **22:45** Letem jazzem: Jazzové Vánoce **0:00** Missio magazín: Prosinec 2022 **0:20** Můj chrám: Barbora Černošková, kostel sv. Augustina v Brně **0:40** Flešbky – Godzone podcast (9. díl):

Martin Mitro – Pápežovi by som navaril tofu s chilli **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 7. 1. 2023

6:05 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (6. díl): Autor a průvodce Marek Orko Vácha **6:30** Tiché hrozby – zemětřesené roje **7:00** Indie – Talit Penkal, Donne Dalit **7:35** Frano z Malesie **8:05** Animované biblické příběhy: Šalomoun **8:30** Ovečky: Křest Páně **8:55** Strýček Emu: Nový rok **9:05** Bratr oheň: Konečně v Palestině! **9:45** Viac ako pieseň (2. díl): Timothy a pieseň Po Tebe tůžim viac **9:55** Missio magazín: Prosinec 2022 **10:15** Vánoční pohazení (3. díl) **11:05** Paměť národa – Tváře vzdoru 1989: Petr Pospíchal **11:15** Poutníci času: S Petrem Haluškou **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Duchovní menu: Záznam mše svatě z kaple sv. Hroznaty v klášteře premonstrátů v Teplé **12:45** Pod lampou **14:55** Grotosky Bustera Keatona: Frigo jako Sherlock Holmes **15:40** Polské stopy v Olomouci I. **15:55** Šel gajdoš chudě do světa: Rožnovské slavnosti 2021 **17:20** Příběhy odvahy a víry: Biskup Maletsky (16. díl): Don Bosco z Petrohradu **18:00** Slovo na neděli: Svátek Křtu Páně [P] **18:20** V pohorách po horách: Ankogel – Vysoké Taury **18:30** Setkání: Bohuslav Procházka **18:40** Hledání skrytých svatých míst: Paros a Folegrandos **19:25** V souvislostech [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Přejeme si mír (3. díl): Pavel Helan a hosté [L] **21:30** Hlubinami vesmíru s doc. Güntherem Kletetschkou: Geofyzika Země [P] **22:15** Mezi pražci (112. díl): Leden 2023 [P] **23:00** Ruce Panny Marie **0:30** Libérie – Sen krejčího **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 8. 1. 2023

6:05 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (7. díl): Autor a průvodce Marek Orko Vácha **6:30** Benin – cesta návratu **6:45** Výpravy do divočiny: Akustické projevy živočichů **7:45** V pohorách po horách: Broumovské stěny **8:00** Poutníci času: S Petrem Haluškou **8:20** Slovo na neděli: Svátek Křtu Páně **8:50** Jak potkávat svět: Sourozenci Klánští **10:30** Mše svatá ze svátku Křtu Páně: Dolní Lutyně [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne [P] **13:20** Muzikanti, hrajte **14:05** Hledání skrytých svatých míst: Paros a Folegrandos **14:55** Noční univerzita: Církev v dějinách, dějiny v církvi **16:00** Ruce Panny Marie **17:25** Paměť národa – Tváře vzdoru 1989: Petr Pospíchal **17:35** ARTBITR – Kulturní magazín **18:00** Sedmihlásky (11. díl): Idě chlop do hory **18:05** Animované biblické příběhy: Eliáš [P] **18:30** Ovečky: Křest Páně **18:55** Strýček Emu: Vánoce končí [P] **19:05** Bratr oheň: Mocný sultán [P] **19:40** Setkání: Karel Smetana – kaple sv. Cyrila a Metoděje v Haňovicích u Litovle **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír **20:25** Dokořán: S Milošem Vystrčillem [P] **21:10** Světlo v tmách – Vánoční koncert SBM: Brno, kostel sv. Janů **22:55** Buon giorno s Františkem **23:40** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:00** Magazín Mary's Meals **0:20** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Liturgická čtení

Neděle 25. 12. – slavnost Narození

Páňe

1. čt.: Iz 52,7-10

Ž 98(97),1.2-3ab.3cd-4.5-6

Odp.: 3c (*Uzřely všechny končiny země spásu našeho Boha.*)

2. čt.: Žid 1,1-6

Ev.: Jan 1,1-18

Pondělí 26. 12. – svátek sv. Štěpána

1. čt.: Sk 6,8-10; 7,54-60

Ž 31(30),3cd-4.6+8ab.16bc-17

Odp.: 6a (*Do tvých rukou, Hospodine, svěřuji svého ducha.*)

Ev.: Mt 10,17-22

Úterý 27. 12. – svátek sv. Jana

1. čt.: 1 Jan 1,1-4

Ž 97(96),1-2.5-6.11-12

Odp.: 12a (*Radujte se, spravedliví, v Hospodinu!*)

Ev.: Jan 20,2-8

Středa 28. 12. – svátek

sv. Mladětek

1. čt.: 1 Jan 1,5-2,2

Ž 124(123),2-3.4-5.7b-8

Odp.: 7a (*Naše duše vyvázla jako pták z ptáčnickovy léčky.*)

Ev.: Mt 2,13-18

Čtvrtek 29. 12. – připomínka

sv. Tomáše Becketa

1. čt.: 1 Jan 2,3-11

Ž 96(95),1-2a.2b-3.5b-6

Odp.: 11a (*Radujte se, nebesa, zajásej, země!*)

Ev.: Lk 2,22-35

Pátek 30. 12. – svátek Svaté rodiny

Ježíše, Marie a Josefa

1. čt.: Sir 3,3-7.14-17a

(řec. 2-6.12-14) nebo Kol 3,12-21

Ž 128(127),1-2.3.4-5

Odp.: 1 (*Blaze každému, kdo se bojí Hospodina, kdo kráčí po jeho cestách.*)

Ev.: Mt 2,13-15.19-23

Sobota 31. 12. – připomínka

sv. Silvestra I.

1. čt.: 1 Jan 2,18-21

Ž 96(95),1-2.11-12.13

Odp.: 11a (*Radujte se, nebesa, zajásej, země!*)

Ev.: Jan 1,1-18

večer:

1. čt.: Gn 1,14-18 nebo Nm 6,22-27

Ž 8,2a+4-5.6-7.8-9

Odp.: 2a (*Hospodine, náš Pane, jak podivuhodné je tvé jméno po celé zemi!*)

nebo Ž 90(89),2.3-4.5-6.12-13.14+16

Odp.: 17c (*Pane, dej zdar práci našich rukou!*)

2. čt.: 1 Kor 7,29-31

nebo Jak 4,13-15

Ev.: Mt 6,31-34 nebo Lk 12,35-40

Programové typy TV LUX od 26. 12. 2022 do 1. 1. 2023

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA. Viac informácií na www.tvlux.sk

Pondelok 26. 12. o 20:30 hod.: Šťastné a Veselé (film)

Tento film je inšpirovaný skutočným príbehom, ktorý sa odohral v zákopoch 1. svetovej vojny na Štedrý deň roku 1914. Na Štedrý večer sa stalo nepredstaviteľné: vojaci vyšli zo zákopov, nechali sa sebou pušky a podali si ruky s nepriateľmi.

Utorok 27. 12. o 20:00 hod.: Don Camillo (1/5) (film)

Rozpráva sa s Bohom, ale riadi sa vlastnou intuíciou. Fernandel ako farár bojujúci proti červenému zlu, ktoré zaplavuje Taliansko. Don Camillo je farárom v talianskom mestečku, ktoré sa snažia ovládnuť komunisti, ktorým prekáža, akú moc majú farárov slová.

Streda 28. 12. o 16:05 hod.: Zabudnuté poklady (Vianočná téma v sakrálnnej tvorbe)

V predchádzajúcich častiach sme sa venovali, a ešte sa aj budeme venovať, historickému vývoju oltárnej tvorby na Slovensku. Tá dnešná časť, aj vzhľadom na obdobie, v ktorom sa vysielala, je zamieraná na vianočné motívy v sakrálnnej tvorbe.

Štvrtok 29. 12. o 14:05 hod.: Fara (Nataška) (film)

Pre farníkov nastala ťažká úloha. Po dlhom čase má prísť na faru

Nataška – kvetinárka. Nedávno prežila dramatickú životnú situáciu. Chcú byť pre ňu oporou, a to nie je jednoduché. Hlavne, ak jej chcú pomôcť najst' stratený zmysel života.

Piatok 30. 12. o 21:55 hod.: Dôkaz viery (Svätá Rita) (film)

V malej dedinke v horách chladnokrvne zbili a dobodali nemeckého turistu. Ale láska jeho priateľky, odvaha horlivého kňaza a príhovor svätej Rity z Cascie mu pomôžu zázračne sa vrátiť do života...

Sobota 31. 12. o 21:30 hod.: Silvester s TV LUX

V celovečernom programe sa môžete tešiť na bližšie predstavenie kňazov známych z obrazoviek, hudobných hostí ako pani Moniku Kandráčovu, Vlastu Mudríkovú, Kapucínov i acapellu For You. Okrem toho vtipy a zábavné príhody z nacrúcania i zo života.

Nedeľa 1. 1. o 20:40 hod.: Mária z Nazaretu

Film sleduje život Panny Márie od zvestovania až po ukrižovanie, so všetkými jeho radostami i strastami, a ľudí, ktorí ju obklopovali. Medzi nimi je na prvom mieste jej manžel Jozef a Máriina priateľka Magdaléna.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

24. – 31. PROSINCE 2022

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 25. 12.		PO 26. 12.		ÚT 27. 12.		ST 28. 12.		ČT 29. 12.		PÁ 30. 12.		SO 31. 12.			
Antifona	154	167	1617	1832	1621	1836	1624	1840	154	167	170	186	154	167		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	154	167	1617	1833	1621	1837	1625	1840	154	167	171	187	154	167		
Antifony	160	174	1618	1833	1621	1837	1625	1841	180	197	171	187	188	206		
Žalmy	813	914	813	914	813	914	813	914	813	914	813	914	813	914		
Krátké čtení a zpěv	161	174	1618	1834	1622	1837	1625	1841	180	197	172	188	188	206		
Antifona k Zach. kantiku	161	175	1619	1834	1622	1838	1626	1841	181	198	172	188	189	206		
Prosby	161	175	1619	1834	1622	1838	1626	1842	181	198	172	188	189	207		
Závěrečná modlitba	162	175	1619	1835	1623	1838	1626	1842	181	198	173	189	190	207		
Modlitba během dne:																
Hymnus	155	168	155	168	155	168	155	168	155	168	155	168	155	168		
Antifony	156	169	156	169	156	169	156	169	156	169	156	169	156	169		
Žalmy	162	176	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019		
Krátké čtení	164	178	1619	1835	1623	1839	1627	1843	182	199	173	190	190	208		
Závěrečná modlitba	164	179	1619	1835	1623	1838	1626	1842	181	198	173	189	190	207		
Nešpory:																
	SO 24. 12.															
Hymnus	157	170	153	180	153	180	153	180	153	180	153	180	153	166	191	209
Antifony	157	170	165	180	165	180	165	180	165	180	165	180	174	191	192	210
Žalmy	157	171	165	181	165	181	165	181	165	181	165	181	1661	1878	1649	1866
Kr. čtení a zpěv	159	172	167	183	176	192	177	194	179	196	183	200	175	191	192	210
Ant. ke kant. P. M.	159	173	168	183	176	193	178	194	179	196	183	200	175	191	192	210
Prosby	159	173	168	183	176	193	178	195	179	196	183	200	175	192	193	211
Záv. modlitba	160	174	168	184	177	194	178	195	180	197	181	198	173	189	196	214
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1238	1374	1242	1379	1238	1374	1242	1379	1242	1379	1238	1374

Pondelok 2. 1. o 14:00 hod.:

Fara v meste (film)

Ako prejavíť pomoc blíznym? Je to skutočne také ťažké? Aj udalosť umývania nôh, odohrávajúca sa na Zelený štvrtok, je výzvou pre známe postavy v pokračovaní seriálu Fara. Tentokrát sa charaktery ocitnú v prostredí veľkomesta. S vtipom, ale aj vážnosťou nám priblížia farskú atmosféru, kde chýba kostolník. Pán farár bude opäť konfrontovaný s aktuálnymi problémami a svojimi farníkmi.

Utorok 3. 1. o 13:30 hod.:

Cyklus hraných poviedok (Možno raz) (film)

Dramatický príbeh v hlavných úlohách s Jozefom Šimonovičom a Martinom Kaprálikom.

Streda 4. 1. o 20:30 hod.:

Godzone tour 2022

Godzone tour 2022 je evanjelizačný program projektu Godzone, ktorého sa tento rok zúčastnilo 21 tisíc ľudí v šiestich mestách Slovenska a Českej republiky. Zahŕňa originálny hudobno-tanečný program, jedinečné príbehy ľudí, interaktívnu divadelnú show.

Štvrtok 5. 1. o 21:05 hod.:

Peter medzi nami

(Generálna audiencia: Katechéza o Vianociach)

Vo svojom cykle katechéz o modlitbe inšpirovanej Svätým písmom Svätý Otec otvoril kapitolu o modlitbe podľa Žalmov.

Piatok 6. 1. o 20:40 hod.:

Mária z Nazaretu (film)

Film sleduje život Panny Márie od zvestovania až po ukrižovanie, so všetkými jeho radostami i strastami, a ľudí, ktorí ju obklopovali. Medzi nimi je na prvom mieste jej manžel Jozef a Máriina priateľka Magdaléna.

Sobota 7. 1. o 20:30 hod.:

Oslobodenie kontinentu (Ján Pavol II. a pád komunizmu, dokument)

Dokument ponúka široký záber dejinných udalostí počas druhej svetovej vojny a po nej predovšetkým v strednej a východnej Európe.

Nedeľa 8. 1. o 20:35 hod.:

Vodcovstvo a pápež František

Dokumentárny film nám ponúka myšlienky pápeža Františka, ktoré vyslovil na stretnutiach s ľuďmi pri rozličných príležitostiach.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

31. PROSINCE 2022 - 7. 1. 2023

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 1. 1.		PO 2. 1.		ÚT 3. 1.		ST 4. 1.		ČT 5. 1.		PÁ 6. 1.		SO 7. 1.			
Antifona	193	211	1734	1953	154	167	154	167	154	167	226	248	226	248		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	193	212	1734	1953	154	167	154	167	154	167	226	248	226	248		
Antifony	195	213	935	1046	950	1062	965	1079	981	1097	233	255	1014	1132		
Žalmy	813	914	936	1046	950	1063	965	1079	981	1097	813	914	1014	1132		
Krátké čtení a zpěv	195	213	1735	1954	208	228	211	232	215	236	233	255	241	264		
Antifona k Zach. kantiku	195	213	1275	1413	208	1415	212	232	215	236	233	256	241	264		
Prosby	195	214	1724	1943	209	228	212	232	215	236	233	256	241	265		
Závěrečná modlitba	196	214	1275	1414	209	1415	212	233	216	237	234	257	1277	1416		
Modlitba během dne:																
Hymnus	155	168	155	168	155	168	155	168	155	168	227	249	227	249		
Antifony	156	169	156	169	156	169	156	169	156	169	228	250	228	250		
Žalmy	818	919	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	235	257	1019	1138		
Krátké čtení	196	215	206	226	209	229	213	233	216	237	237	259	242	266		
Závěrečná modlitba	196	214	206	225	209	229	212	233	216	237	234	257	242	265		
Nešpory:																
SO 31. 12																
Hymnus	191	209	197	216	1736	1955	153	166	153	166	229	251	225	247	261	288
Antifony	192	210	198	216	945	1057	960	1073	976	1091	230	252	238	260	260	286
Žalmy	1649	1866	1661	1878	945	1057	960	1073	976	1091	230	252	238	261	230	252
Kr. čtení a zpěv	192	210	199	217	1737	1956	210	231	214	234	231	254	239	262	260	287
Ant. ke kant. P. M.	192	210	199	217	1276	1414	211	1415	214	235	232	254	240	263	260	287
Prosby	193	211	199	217	1731	1950	211	231	214	235	232	254	240	263	261	287
Záv. modlitba	196	214	196	214	1275	1414	209	1415	212	233	234	257	234	257	263	291
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1238	1374	1242	1379	1238	1374

Liturgická čtení

Neděle 1. 1. – slavnost Matky

Boží, Panny Marie

1. čt.: Nm 6,22–27

Ž 67(66),2–3.5.6+8

Odp.: 2a (*Bože, buď milostiv a žehnej nám!*)

2. čt.: Gal 4,4–7

Ev.: Lk 2,16–21

Pondělí 2. 1. – památka sv. Basila Velikého a Řehoře Nazíanského

1. čt.: 1 Jan 2,22–28

Ž 98(97),1.2–3ab.3cd–4

Odp.: 3cd (*Uzřely všechny končiny země spásu našeho Boha.*)

Ev.: Jan 1,19–28

Úterý 3. 1. – nezávazná památka Nejsvětějšího jména Ježíš

1. čt.: 1 Jan 2,29–3,6

Ž 98(97),1.3cd–4.5–6

Odp.: 3cd (*Uzřely všechny končiny země spásu našeho Boha.*)

Ev.: Jan 1,29–34

Středa 4. 1. – ferie

1. čt.: 1 Jan 3,7–10

Ž 98(97),1.7–8.9

Odp.: 3cd (*Uzřely všechny končiny země spásu našeho Boha.*)

Ev.: Jan 1,35–42

Čtvrtek 5. 1. – ferie

1. čt.: 1 Jan 3,11–21

Ž 100(99),1–2.3.4.5

Odp.: 1 (*Plesejte Hospodinu, všechny země!*)

Ev.: Jan 1,43–51

Pátek 6. 1. – slavnost Zjevení Páně

1. čt.: Iz 60,1–6

Ž 72(71),1–2.7–8.10–11.12–13

Odp.: srov. 11 (*Budou se ti, Hospodine, klanět všechny národy země.*)

2. čt.: Ef 3,2–3a.5–6

Ev.: Mt 2,1–12

Sobota 7. 1. – nezávazná památka sv. Rajmunda z Peñafortu

1. čt.: 1 Jan 3,22–4,6

Ž 2,7b–8.10–11

Odp.: 8a (*Dám ti v majetek národy.*)

Ev.: Mt 4,12–17.23–25

O PANNĚ MARIÍ A ÚCTĚ K NÍ

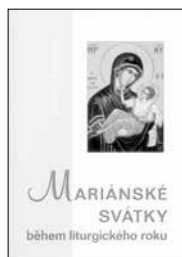

MALÝ TRAKTÁT O ÚCTĚ MARIÁNSKÉ

Univ. prof. PhDr. Jaroslav Němec

Traktát informuje čtenáře o úctě mariánské v minulosti i současnosti. V první části najdeme souhrn církevní nauky o Matce Boží. Druhá část pojednává o různých projevech mariánského kultu počínaje lidovými pobožnostmi, zavedením mariánských svátků a pobožností, budováním poutních míst, organizováním zasvěceného života v duchovních řádech a kongregacích až po tvorbu uměleckých děl všeho druhu ke cti Panny Marie. Ve třetí části pak je velmi konkrétním způsobem načrtnuta oslava Matky Boží v celoroční církevní liturgii s krátkými poznámkami pro meditaci a homilie. Spisek nakonec obohacují dvě přílohy: 1. Konstituce *Lumen gentium*, kap. VIII – Blahoslavená Panna Maria, Matka Boží, v tajemství Krista a církve; 2. Obrazová příloha – vybrané poštovní známky k počtě Panny Marie ve 20. století.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., A5, 102 stran + 4 strany barevné obrazové přílohy, 139 Kč

MARIÁNSKÉ SVÁTKY BĚHEM LITURGICKÉHO ROKU

Mgr. Helena Šubová

V průběhu církevního roku slavíme osm náct mariánských svátků a památek. K bližšímu seznámení s jejich obsahem a historií dobře poslouží tato malá brožurka, jejíž texty byly původně napsány pro informaci vě-

řících šumperské farnosti. Texty lze využít také při májových pobožnostech či kázání v den svátku Panny Marie.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., A5, 48 stran, 69 Kč

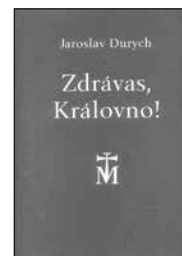
ZDRÁVAS, KRÁLOVNO!

Jaroslav Durych

Rozjímání Jaroslava Durycha (1886–1962) nad modlitbou, kterou se modlíme na konci každého růžence. Původní texty byly napsány pro revue *Na hlubině*, pak byly v roce 1931 vydány knižně. Je z nich patrná Durychova pokora, láska a úcta k Panně Marii a vnitřní pravdivost ve vztahu k Bohu.

Matice cyrilometodějská s. r. o.

Druhé vydání, v MCM s. r. o. první vydání Brož., A6, 48 stran, 27 Kč

BLAHO SLAVENÁ PANNA MARIA PLÁČE V JAPONSKU (AKITA)

Tatsuya Shimura

Z němčiny přeložila Marie Mrázková

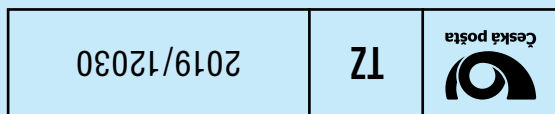
O událostech v japonské Akitě (zjevení Panny Marie a plačící socha) jako svědkové vypovídají sestry Institutu Služebnic posvátné Eucharistie a lékař pověřený zkoumáním stop krve, potu a slz sochy Panny Marie.

Matice cyrilometodějská s. r. o.

Brož., A5, 40 stran, 50 Kč

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, spolek, Dolní nám. 24, Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šetředaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kmrl. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: redakce@maticecm.cz; podávání novinových zásilek Registráční značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádane nezveřejněné příspěvky nevracíme.